

DATED
NEWS
DELIVER BY
SATURDAY
FEBRUARY 20

LAIKS

WEEKLY NEWS
PERIODICAL
POSTAGE PAID
ST PETERSBURG, FL
AND ADDITIONAL
MAILING OFFICE
(USPS 301-500)
ISSN 1089-8832

«LAIKS» IS PUBLISHED SINCE 1949 // «LAIKS» IZNĀK NO 1949. GADA
Published 48 times per year except the first week in January, the first week of May, the last week in June, the last week in December
Published weekly by: Latvian Newspaper «Laiks», Inc., 6145 SUN BLVD Apt. 203, ST PETERSBURG, FL 33715
POSTMASTER: Send address change to: «Laiks», 50 Sternberger Ave Unit 5, Long Branch, NJ 07740
E-mail: LaiksDSR@aol.com

Lasiet tīmeklī!
www.laiks.us

Volume LXXII Nr. 7 (5992)

2021. gada 20. februāris – 26. februāris

LATVIJAS un ZVIEDRIJAS vēsturiskās saites

Latvijas vēstnieks Zviedrijā Margers Krams un Zviedrijas Ārlietu ministrijas valsts sekretārs Roberts Ridbergs (*Robert Rydberg*) vēstniecības telpās atklāja goda plāksni ar 1921. gada 4. februāra Zviedrijas karaļa Gustava V un valdības protokollēmumu atzīt Latvijas valsti *de iure*.

Zviedrijas konsuls Rīgā Ernsts Holmgrēns savukārt 1921. gada

5. februārī darīja zināmu Zviedrijas lēmumu par atzīšanu *de iure* Latvijas ārlietu ministram Zigfrīdam Annai Meierovicam.

Uz Zviedrijas vēstniecības Rīgā sētas (A. Pumpura ielā 8) aplūkojama izstāde, kas veltīta Zviedrijas un Latvijas diplomātisko attiecību simtajai gadadienai. Latvijas Universitātes Akadēmiskā bibliotēka un Zviedrijas vēstniecība izveidojusi izstādi “2021. gads – jubileju gads”. Katrs plakāts veltīts kādam īpašam laika periodam abu valstu kopīgajā vēsturē.

Par
trimdas mākslu
Nacionālajā
mākslas mūzejā
3. lpp.

Rīgas hipiju
gaitas pasaulē
4. lpp.

Lappuse
grāmatu
draugiem
5. lpp.

Jānis Streičs
par *Covid*
histēriju
12. lpp.

Labā
prognoze –
jūnijs!
13. lpp.

Sallija Benfelde
stāsta par
Baltkrieviju
14. lpp.

Sporta jaunumi
17. un 20. lpp.

Latvijas atzinība Veltai Sņķerei

2021. gada 9. februārī ar Latvijas vēstniecības Apvienotajā Karalistē starpniecību kultūras ministra Naura Puntuļa vārdā dzejniece un tulkotāja Velta Sņķere saņēma Ministru kabineta Atzinības rakstu “par ieguldījumu Latvijas neatkarības idejas uzturēšanā un iedzīvināšanā latviešu trimdas sabiedrībā un izcilu sniegumu Latvijas literatūrā.” Tāpat Sņķeres kundzi sasniedza kultūras ministra vēstule ar sveicieniem simt gadu jubilejā un pateicība par dzejnieces devumu Latvijas kultūrā, kā arī dāvana – latviešu etnogrāfiskā sakta.

Iepriekš vēstīts, ka decembrī Latvijas vēstniece Apvienotajā Karalistē Ivita Burmistre pasniedza Veltai Sņķerei Valsts prezidenta Egila Levita Cildinājuma rakstu un nodeva sirsnīgus apsveikumus jubilejā.

Triju Zvaigžņu ordeņa virsniece un daudzu atzinību ieguvēja visu mūžu bijusi pilsoniski aktīva, iestājoties par Latvijas neatkarības atjaunošanu, kā arī mūžu veltījusi dzejai, dejas mākslai un jogai. 2020. gada decembrī Velta Sņķere svinēja apaļo 100 gadu jubileju.

Velta Sņķere pasaulē nākusi 1920. gada 25. decembrī Veļikije Lukos kā Pirmā pasaules kara bēgļu bērns. Uzaugusi neatkarīgajā Latvijā, studējusi filozofiju un vēsturi Latvijas Universitātē. Otrā pasaules kara beigās kā politiskā bēgļe devusies prom no okupētās Latvijas un lielāko mūža daļu pavadījusi Londonā. Velta Sņķere kļuva par jogas skolotāju un dzejniecei, kas nevainojami pārvalda divas valodas un savus dzejoļus vienlīdz izcili raksta gan angļiski, gan dzimtajā valodā.

Velta Sņķere aktīvi darbojusies Britu līgā Eiropas brīvībai, kā arī ilgu gadu bijusi Latvijas PEN kluba Londonas nodaļas pre-

zidente. Jāatzīmē, ka Velta Sņķere t.s. aukstā kara laikā PEN starptautiskajos kongresos Lielbritānijā ieradās latviešu tautastērpā, lai atgādinātu par padomju varas okupēto Latviju, un 1972. gadā laikrakstā *Latvija* publicēja rakstu, smalki analizējot komūnisma daudzās sejas un draudus ne tikai Latvijai, bet visas pasaules mērogā, uzsverot ka mūsu nācijas iekšējais ienaidnieks ir sentimentalitāte, jūtu un jēdzienu sajukums, kā arī savstarpējās tolerances trūkums, savukārt nācijas spēks un iekšējie sabiedrotie ir latviskums un cilvēcīgums, savas tautas un savas zemes mīlestība.

Veltas Sņķeres literārais devums ir unikāls, jo tas ne tikai

caur valodu, bet arī ar jogas tradīcijā balstītu kustību – mudrām, ko dzejniece savieno ar dzejas lasījumu, – tiecas atklāt pasaules, cilvēka un dabas dziļāko metafizisko nozīmi. V. Sņķeres dzejā apvienojas mūsdienīgums ar latviešu dainām raksturīgo lakonismu un mītisko redzējumu. Literatūrzinātnieki V. Sņķeres dzeju un to lasījumus nereti salīdzinājuši ar buramvārdiem – tie ne tikai nes vēstījumu, bet ļauj to piedzīvot te un tagad.

1961. gadā Čikāgā Veltai Sņķerei iznāca dzejoļu krājums “Nemitas minamais”, 1967. gadā Kopenhāgenā – dzejas grāmata “Piesaukšana”. Veltas Sņķeres dzejas grāmatas iznākušas arī angļu valodā – “No Such Place Lasts Summerlong” (ar Andreju Eglīti) Londonā, 1974. “Smile of the Unknown” Ņujorkā, 1979. “Husks” Parīzē. V. Sņķere angļu valodā atdzejojusi Andreja Eglīša, Zinaīdas Lazdas, Vizmas Belševicas un citu latviešu autoru dzeju, kā arī latviešu dainas.

Latvijas lasītājiem padomju gados Sņķeres dzejoļi lielākoties bija nezināmi, jo Velta Sņķere bija iekļauta aizliegto autoru sarakstos.

Latvian newspaper
LAIKS

Frequency: WKLY EXC 1ST WK - JAN, 1ST WK - MAY,
LAST WK - JUN; LAST WK - DEC

Latviešu nedēļas laikraksts

Iznāk sestdienās, 48 reizes gadā
Abonēšanas maksa ASV dolāros:
3 mēn. US \$ 50.00
6 mēn. US \$ 100.00

Redakcija Rīgā, Ģertrūdes ielā 27, Rīga, LV-1011, Latvija.
Tālr.: +371 67326761, fakss: +371 67326784
e-pasts - redakcija@laiks.us
mājaslapa - www.laiks.us

Redaktore: Ligita Kovtuna
mob. tālr.: +371 29439423. e-pasts: ligita@laiks.us

Par REKLĀMU un SLUDINĀJUMIEM, kas iesniegti LATVIJĀ, maksājumi notiek EURO.

Neizlietotus manuskriptus un fotoattēlus redakcija neuzglabā.
Redakcijai ir tiesības iesūtītos materiālus izmantot arī saīsinātus.
Laikrakstā iespējams, ar autora vārdu vai iniciāļiem
parakstītajos rakstos izteiktās domas ar redakcijas viedokli
par pašu jautājumu var arī nesaskanēt.
Par reklāmas vai sludinājuma saturu atbild reklāmdevējs.

Sarīkojumu un dievkalpojumu ziņas sūtīt Inesei Zaķis
e-pasts: rigaven@aol.com

Par REKLĀMU un SLUDINĀJUMIEM, kas iesniegti ASV, maksājumi notiek ASV dolāros.

Sēru sludinājumus un adrešu maiņas sūtiet pēc adreses
50 Sternberger Ave Unit 5, Long Branch, NJ 07740
e-pasts: LaiksDSR@aol.com

Ja vēlaties saņemt vairāk informācijas par avīzi,
lūdzu, zvaniet LAIKA ASV tālr.: 727 385-4256

SARMA
MUIŽNIECE
LIEPIŅA,
LaPa valdes priekšsēde

Iesākot jebkuru līdzekļu vākšanas akciju, vienmēr gribas būt optimistiskai, ka uzrunātie ne tikai ieraudzīs Facebook vai lasīs presē vai pa pastu saņemtā vēstulē par izsludināto akciju, bet arī aktīvi iesaistīties, piekļūstot ekrānā ziedot, elektroniski pārskaitīs ziedojumu vai uzrakstīs čeku LDMF. Gadā, kad visā pasaulē Covid ir latviešu sabiedriskajam darbam radījis gan šķēršļus, gan pavēris jaunus saziņas veidus, rūpes radīja tas, ka 2020. gada beigās LaPa – muzejs un pētniecības centrs “Latvieši pasaulē” – uzņēmās ne tikai vienu, bet divas ļoti dažādas līdzekļu vākšanas akcijas. Vai izdosies?!

tītu par savu dalību politiskās akcijās. Domāts – darīts! Un 18. novembrī gan ZOOMATHON ierosinātāja Vanda, gan LaPa galvenā kuratore Marianna Auliciema ar humoru, ar izturību vadīja spraigo “Tu bij” tajā demonstrācijā! ZOOMATHON gaitā stāstītāji un stāstu klausītāji iesila un atbilstoši ziedotāju kategorijām kļuva par filmas “Valiant!” “izpildproducentiem”, “ripinātājiem”, “rullētājiem”, “Slant six sponsoriem”. Tie palīdzēja “uzdot gāzi” un “uztūnēt mašīnu”, kopā noziedojot \$17 272! Liels paldies: Aija Abene, Dace & Gundars Aperāni, Linda Bāliņa, Jānis Barobs, Raimonds Baumanis, Kristīne Beķere, Baiba

Roberson, Laila Robiņš, Irīsa Roze, Tamāra Rūsis, Anna Rūtiņa, Inese Auziņa-Smith, Andrejs Stipnieks, Inta Šķinķis, Vita Tērauda, TILTS, Joel Topcik, Ansis Vallens, Andrejs Vāpe, Dace Veinberga, Helēna Vīksniņa, Ieva Vītola, Diāna Zaķis, Marisa Zālmanis & Ēriks Šulcs, Ineta Zelča Simansone.

Čaklākie tautieši jau izsūtījuši savus Ziemsvētku sveicienus, kad griezāmie atkal pie sabiedrības – šoreiz atbalstīt 2021. gada darbību. Vai ziedotāji mūs atbalstīs ar nepieciešamiem \$40 000 nākamā gada sekmīgai darbībai, lai paturētu visus darbiniekus, kas īstenojuši tik veiksmīgās, izteiksmīgās, pat inovatīvās muzeja un pētniecības centra programmas? Ar prieku un pateicību varu ziņot – jā! Pusotra mēneša laikā saņēmām gandrīz \$50 000 ziedojumos no latviešiem un latviešu draugiem Amerikā, Kanadā, Brazīlijā, Zviedrijā, Anglijā, Vācijā, Latvijā, Austrālijā un citās latviešu mītnes zemēs. Sirsnīgs paldies: Aija Abene, Gunta Aizpure, (ALPF) Amerikas Latviešu palīdzības fonds, Velta & George Anast, Silvija Andernova, Māra Apel-Blūmiņš, Ināra & Jānis Apiņi, Andris Auliciems, Anita & Roberts Bataragi, Jānis Bērziņš, Laima & Guntis Bērziņi, Valdis Bērziņš, Māra Bērztiss, Daina Block, Uldis Blukis & Bitīte Vinklera, Vilma Bolšteina, Baiba Bredovska, Liliana Brinkmane, Ināra Burr, Aivars Celmiņš, Pēteris Dajevskis, Sarmīte Davidsons, Gunta & Lauris Egliši, Uldis Erdmanis, Gita Ģemute, Jūlija Giforda, Jānis Grāmatiņš, Iveta Grīnbush, Sibilla Hershey, Maija Hinkle, Andrejs Jansons, Līga & Ilgvars Jēkabsoni, Anita Juberte, Liene Kalniņa, Zile Kalniņa, Ilze Kancāns, Zinta Kūlītis, Dace Kežbers, Ingrid Lāčkājis, Irēne Lazda, Valda Liepiņa, Anita & Guntis Liepiņi, Jūlijs Liepiņš, Sarma Muižniece Liepiņa & Jānis Liepiņš, Daina & Jānis Lucs, Astra Māliņa, Mančesteras ev. lut. draudze, Juris Mežinskis, Ivars Mičuls, Daira Morusa, Inta Moruss Wiest, Lalita Muižniece, Viktors Muižnieks, Zintis Muižnieks & John Nelson, Valters Nollendorfs & Aija Ebdens, Baiba Ozola, Kristīna & Mārtiņš Putēni, Ilze & Juris Raudsepi, Genadijs Ribakovs, Maira Rieger, Jānis Riekstiņš, Ina Rihani, Ilze & Ints Rupneri, Richard Sampson, Brenda Schreurs, Astrīde Silis, Dace Smildziņa, Ilze Stalis, Līga Stam, Brent Steele, Ilona & Jānis Studenti, Herta Sūna, Antra Thrasher, Māra & Juris Ubāni, Astrida Upītis, Ilona Uskale, Maira Valdmane, Lilita Zaļkalns, Laima & Bertrams Zariņi, Ģirts Zēgners, Astra Zemzars, Māra un Gunars Ziediņi, Ieva Zuicena, Lauma & Ivars Zuševici, vairāki ļoti devīgi anonīmi ziedotāji.

Muzeja un pētniecības centra “Latvieši pasaulē” saime ir pateicīga ikvienam ziedotājam!

Pirmais izaicinājums bija sajūsmīnāt un iesaistīt individuus un organizācijas kļūt par līdzsponsoriem “Valiant!” Latvieši pasaulē muzeja un režisores Māras Pelēces pilnmetrāžas dokumentālajai filmai. “Valiant!” vēsta par trimdas latviešu jauniešiem un Juŗa Bļodnieka demonstrāciju automašīnu Plymouth Valiant, tās ceļojumu no “Aukstā kara” Ņujorkas uz brīvo Latviju. Bija vajadzīgi vēl kādi \$15 000, lai filmu pabeigtu. Kā to panākt? Un panākt dinamiskā, netradicionālā veidā? Panākt ar tādu sparū un degsmi, kāda izpaudās radošajās jauniešu demonstrācijās 1970. un 1980. gados? Muzeja labvēle Vanda Dauksta ierosināja tieši 18. novembrī rīkot astoņu stundu gaŗumā “Valiant!” ZOOMATHON – kuŗā “labā omā, ar vēlmi un prieku patērzējot par jaunību”, demonstrāciju dalībnieki tiešsaītē Facebook īsos ilustratīvos segmentos pastās-

Bela, Līga Belicka, Daina Bolšteins, Sandra Bonarevskā, Andra Bowditch, Maira Bundža, Lauma Cenne, Daugavas Vanagi Kanadā, Vanda Dauksta, Anita Demants, Laima Dimiņevskis, Sarma Dindzāns-Van Sant, Iveta Eilande, Pēteris Elferts, Ginta Elksne, Andris Ērglis, Ilze Garoza, Silvia Grava, Rita Grendze, Daina Gross, Christina Gustavs, Kristīne Ģiga, Indra Halvorsone, Maija Hinkle, Iveta Ivansone, Sonja Jansons, Zinta Jansone, Ēriks Kākulis, Vita Kākulis, Rasma Kariņa, Tija Kārklis, Kristīna Kīns, Gints Klimanis, Dagnija Krēšliņa, Zuŗe Krēšliņa-Sila, Michelle Lees, Alda Licis, Valda Liepiņa, Nora Lukss, Lilita Matison, Laila Medne, Sarma Merdian, Anita Millers, Aija Moeller, Sarma Muižniece Liepiņa, Astrīde Otto, Ozolu ģimene, Toms Pāvils, Vija Pelēcis, Elīna Pinto, Martis Pone, Matiss Puriņš, Ilze Reķis-Bērziņš, Ausma

LAIKS

50 Sternberger Ave Unit 5,
Long Branch, NJ 07740
laiksdsr@aol.com
www.laiks.us

Lūdzu, maksāt ASV dolāros uz «Laiks» Inc. vārda
Abonējiet laikrakstu LAIKS, neizejot no mājām – lietojiet
[www.laiks.us!](http://www.laiks.us)

«LAIKA» abonements maksā: 3 mēnešiem ASV \$50.00
6 mēnešiem ASV \$100.00

FLORIDAS IEDZĪVOTĀJU IEVĒRĪBAI! Lūdzu pievienojiet
7% Floridas nodokli par laikraksta abonēšanu!

Laiks pa gaisa pastu Amerikā 3 mēneši \$69.00
6 mēneši \$138.00

Laiks pa gaisa pastu Latvijā 3 mēneši \$69.00
6 mēneši \$138.00

Laiks pa gaisa pastu Kanadā 3 mēneši \$75.00
6 mēneši \$150.00

Laiks pa gaisa pastu citur ārzemēs 3 mēneši \$93.00
6 mēneši \$186.00

Ārpus ASV LAIKU var pasūtīt tikai pa gaisa pastu.

Uzvārds, vārds: _____

Adrese: _____

zip: _____

«Lielā Amerika savos plašumos glabā tik daudz vēl
izzināma mūsu mūžam. Dosimies izzināt!» Jūs Inese

RigaVen Travel Inc.

Zvaniet – INESE ZAĶIS
Tālr.: 727-623-4666, e-pasts: rigaven@aol.com
6051A Sun Blvd #604, St. Petersburg, Florida 33715

Trimdas mākslas kolekcija Latvijas Nacionālajā mākslas muzejā

MĀRA LĀCE
IVETA DERKUSOVA

Latvijas Nacionālā mākslas muzeja (LNMM)¹ trimdas mākslas kolekcijā ir vairāk nekā 1000 mākslas darbu. Ar lielāku darbu skaitu ir pārstāvēti autori, kuŗi devās bēgļu gaitās, jau būdami Latvijā atzīti meistari – Niklāvs Strunke, Augusts Annuss, Sigismunds Vidbergs, Ludolfs Liberts, Valdemārs Tone, Marija Induse-Muceniece, Jānis Tīdemanis un citi.

Jāņa Indusa. Savukārt ar autora testamentāru novēlējumu 2017. gadā muzeja kolekciju papildināja 20 Rolanda Kaņepa gleznas.

Atskatoties kolekcijas veidošanās vēsturē, redzams, ka izpratne par mākslas dzīvi trimdā kā neatņemamu Latvijas kultūras vēstures daļu veidojās jau 20. gadsimta 80. gados, nodibinoties sakariem starp Latvijas

muzejā, Izstāžu zālē “Latvija”, Ārzemju mākslas muzejā un Dekoratīvi lietišķās mākslas muzejā), katrai veidojot savus tematiskos akcentus. Izstādē kopā bija pārstāvēti 256 autori ar turpat 400 darbiem. Saistībā ar abām izstādēm radās priekšnoteikumi, lai trimdā strādājošie autori no ASV, Kanadas, Austrālijas un vairākām Eiropas valstīm atsauktos muzeja

mīgākais avots LNMM trimdas mākslas kolekcijas izziņai. Tajā ietverts LNMM direktores Māras Lāces raksts “Trimdas mākslas mantojums Latvijas Nacionālajā mākslas muzejā”, kurātores Daces Lambergas pētījums “Bēgļu mākslas fenomēns”, izvēsta trimdas mākslai nozīmīgāko notikumu chronika politisko norišu kontekstā, kā arī ziņas par māksliniekiem

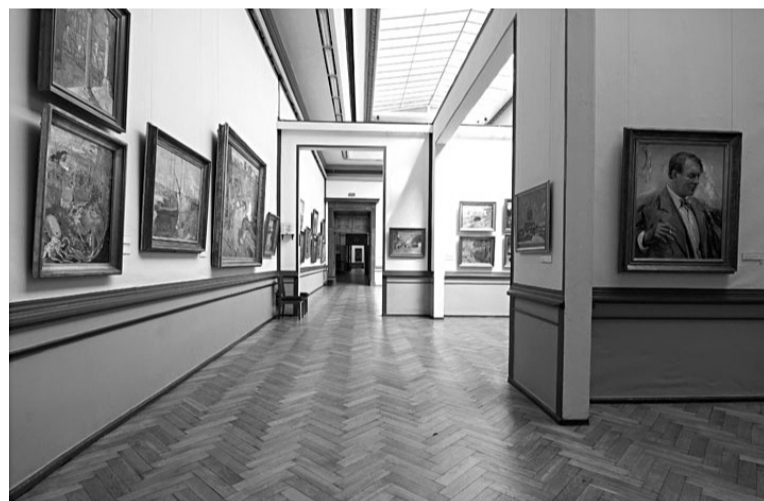
na uzturēšanu. Tāpat nākas ierobežot muzeja kolekcijā pieņemto mākslas darbu skaitu, atsakoties no kāda autora visa daiļrades mantojuma pieņemšanas par labu atsevišķu, nozīmīgāko mākslas darbu atasei. Pēdējos gados muzejs arvien biežāk meklējis iespējas līdzās dāvinājumiem, kas veido lielāko jaunieguvumu skaitu, veikt arī mērķtiecīgus trimdas auto-

Šo autoru darbi nonāca muzejā gan pēc pašu autoru izteiktiem novēlējumiem, gan kā viņu piederīgo, mantinieku un arī trimdas sabiedrisko organizāciju dāvinājumi. Nākamo paaudžu māksliniekiem, kuŗi ieguva mākslas izglītību un veidoja savu profesionālo darbību mītnes zemēs, vairumā gadījumu muzeja kolekcijā ir viens vai daži darbi, jo primārais muzeja mērķis bijis nodrošināt katra profesionāli izglītotā latviešu mākslinieka pārstāvētību muzeja kolekcijā. Ciešā sadarbībā ar autoriem un viņu līdzgaitniekiem (Austra Puzinas, Anna Šveica, Vija Bērziņa-Zuntaks, Lelde Kalmīte, Ingrīda un Nikolajs Bulmaņi, Benita Cīrulle, Ilga Mieriņa un daudzi citi) attīstoties trimdas mākslas izpētei, gadu gaitā muzeja kolekcija ir papildinājusies ar vairāku izcilu meistaru lielākām darbu kopām, kuŗās caur individuālām radošām virsotnēm esam varējuši veidot Latvijas mākslas vēsturei nozīmīgu vizuālās mākslas dokumentējumu. Ar pateicību minams ikviens dāvinājums, tos visus uzskaitīt šeit nevar, tomēr būtu jānosauc vismaz Sigurda Vidzirkstes gleznu un zīmējumu kolekcijas dāvinājums no māksliniecēm Dainas Dagnijas un Ausmas Matcates, no mākslinieces Lidijas Dombrovskas-Larsenas dāvinājumā saņemtās 30 viņas gleznas, kā arī dāvinājums no mākslinieka Voldemāra Avena. Starp nesenākiem skaitliski lielākais ir Marijas Induses-Mucenieces un Jāņa Indusa kopumā ap 60 darbu dāvinājums, ko muzejs saņēma no autoru bērniem Ilzes Upatnieces un

un trimdas kultūras organizācijām, tomēr šajā periodā liela loma bija atsevišķu personību iniciatīvai. Pateicoties toreizējās muzeja direktores Ināras Nefedovas iedibinātajiem kontak-

aicinājumiem dāvināt savus mākslas darbus. Pamazām muzejā izveidojās kolekcija, kas ļāvusi līdz ar daudzu autoru individuālā radošā devuma izziņāšanu paplašināt skatījumu uz

Pastāvīgā ekspozīcija

tiem, 1987. gadā muzejs saņēma pirmo lielāko mākslas darbu dāvinājumu no ASV dzīvojošajiem tautiešiem.

Mērķtiecīgs darbs pie trimdas vizuālās mākslas mantojuma apzināšanas tika uzsākts 90. gados, kad šo virzienu par muzeja darba prioritāti izvirzīja toreizējās Latvijas Mākslas muzeju apvienības ģenerāldirektore Ilze Konstante. LNMM trimdas mākslas kolekcijas veidošanās likumsakarīgi saistāma ar divām vērienīgām izstādēm, kuŗas mūzejs organizēja, skatot trimdā un Latvijā strādājošo mākslinieku darbību kopsakarībā, tādējādi izzinot abu mākslinieciskās attīstības līniju sakritības punktus un apjaušot atšķirīgo. “Pirmā vispārējā latviešu mākslas izstādē” notika Valsts mākslas muzejā 1990. gada vasarā. Tajā bija pārstāvēti 79 autori ar 102 darbiem. Savukārt “Otrā vispārējā latviešu mākslas izstādē” 1998. gada vasarā Rīgā notika jau četrās vietās (Valsts mākslas

muzejā, Izstāžu zālē “Latvija”, Ārzemju mākslas muzejā un Dekoratīvi lietišķās mākslas muzejā), katrai veidojot savus tematiskos akcentus. Izstādē kopā bija pārstāvēti 256 autori ar turpat 400 darbiem. Saistībā ar abām izstādēm radās priekšnoteikumi, lai trimdā strādājošie autori no ASV, Kanadas, Austrālijas un vairākām Eiropas valstīm atsauktos muzeja

Muzeja pagalma puse

un plaša mākslas darbu attēlu izlase. Izstādes norises laikā tika sarīkota trimdas mākslas jautājumiem veltīta starptautiska zinātniska konference, un arī šīs izstādes tapšanas posmā muzejs saņēma vairākus nozīmīgus dāvinājumus.

Paralēli lielajām kopizstādēm nozīmīgs ieguldījums trimdas autoru daiļrades iepazīšanā (vai atklāšanā no jauna) ir bijušas daudzās mākslinieku personālizstādes, kuŗas šajā īsajā pārskatā nav iespējams uzskaitīt.⁴ Līdzās mūžībā aizgājušo autoru piemiņas izstādēm liela nozīme Latvijas mākslas dzīvē ir bijusi sadarbībai ar autoriem, kuŗu radošie meklējumi vienlīdz spēcīgi rezonē gan mītnes zemes kultūrā, gan dzimtenē.

Tē minamas:

Laŗa Strunkes (1998, 2002), Jura Soikana (1990), Raimonda Staprāna (1991, 2006), Imanta Tillerā (1993, 2018), Vijas Celmiņas (2014, 2018), Dainas Dagnijas (1995, 2004 un plānota 2021), Reiņa Zusterā un Venitas Salnājas (1996), Voldemāra Avena (2009) un citu mākslinieku izstādes.

Visos laikos muzejam ir bijis uzdevums sabalansēt pietiekami plaša autoru loka pārstāvētību kolekcijā ar noteiktu mākslinieciskās kvalitātes līme-

ru darbu pirkumus. Ir patiesi gandarījums par iespēju iegādāties Vijas Celmiņas, Dainas Dagnijas, Edgara Jēriņa, Raimonda Staprāna, Laŗa Strunkes un Imanta Tillerā darbus.

Muzejs aizvien ir ieinteresēts kvalitatīvi papildināt savu trimdas mākslas kolekciju ar gleznām, grafikām, skulptūrām un citās tehnikās veidotiem vizuālās mākslas darbiem, lai Latvijai piederīgo mākslinieku radošā darbība tiktu pienācīgi dokumentēta, un nākamo paaudžu pētniekiem būtu visas iespējas to iepazīt un interpretēt. Tomēr lūgums visiem māksliniekiem un mākslas darbu īpašniekiem ievērot, ka lēmumu par katra atsevišķā mākslas darba uzņemšanu muzeja kolekcijā pieņem LNMM Krājuma komisija, izvērtējot mākslas darba atbilstību noteiktiem kvalitātes kritērijiem, tā saglabātības pakāpi, kā arī skatot iespējamo dāvinājumu kopsakarā ar muzejā jau esošiem konkrētā autora darbiem.

Lai sazinātos ar Latvijas Nacionālo mākslas muzeju par iespējamiem mākslas darbu dāvinājumiem, lūgums rakstīt LNMM direktora vietniecei krājuma darbā Ivetai Derkusovai uz e-pastu iveta.derkusova@lnmm.lv vai zvanīt + 371 67325021. Pasta adrese: Jaņa Rozentāla laukums 1. Rīga, LV-1010, Latvija.

Vēstulē lūgums norādīt ziņas par mākslas darbu/-iem (autors, nosaukums, darināšanas gads, tehnika, izmēri) un pievienot mākslas darba fotogrāfiju/-as, kā arī informēt par īpašnieku, kuŗam ir tiesības rīkoties ar mākslas darbu un slēgt dāvinājuma līgumu. Muzejs būs pateicīgs par jebkādu papildu informāciju par mākslas darba vēsturi, tapšanu u.c. apstākļiem, ko uzskatāt par svarīgiem.

¹ Bijušais “Valsts Mākslas muzejs”

nosaukumu “Latvijas Nacionālais mākslas muzejs” iegūst 2005. gada 1. septembrī. Kopš 2010. gada 1. janvāra LNMM sastāvā iekļauti arī bijušie “Ārzemju mākslas muzejs” un “Dekoratīvās mākslas un dizaina muzejs”.

² Informāciju par izstādi skat. LNMM tīmekļa vietnē: <http://www.lnmm.lv/lv/ars/apmekle/izstades/769-latviesu-maksla-trimda>

³ *Latvijas māksla trimdā*. Izstādes katalogs. Sast. Dace Lambergā. Rīga:

LNMM; Neputns, 2013. 280 lpp.

⁴ Plašās mūžībā aizgājušo autoru darbu retrospekcijas sarīkotas Niklāvam Strunkem (1989, 2018), Sigismundam Vidbergam (1990), Augustam Annusam (1993), Ludolfam Libertam, Sigurdam Vidzirkstem, (abas 1995), Kārlim Neilim (1996), Oskaram Skušķim (1998), Laimonim Mieriņam (2012). Notikušas arī Jāņa Cielava (1991), Erasta Šveica (1995), Jāņa Zuntaka, Marijas Induses-Mucenieces (abas 2006), Jāņa Kalmītes, Jāņa Lūkasa Vintera, Valdemāra Tones (visas 2007), Gvido Brūvera (2008), Ērika Dzeņa (2011) un citu autoru darbu izstādes.

TAIRA
ZOLDNERE,
speciāli *Laikam*

Sarkanais padomju vējš un latvieša garie mati

Alfrēda Stinkula grāmata "Mati sarkanā vējā" apgādā "Lauska" iznākusi 2020. gada pavasarī, un autors to nodēvējis par "patiesu teiksmu". Rīgas hipijs, slaists, trakomājas pacients, cietumnieks, brīvdomātājs, dzejnieks, grāmatsējis, fotogrāfs, lauku māju atjaunotājs – grāmata aptver laika posmu autora dzīvē padomju okupētajā Latvijā no 20. gadsimta sešdesmito gadu vidus līdz 1986. gadam, kad politiskās vajāšanas dēļ Alfrēds Stinkuls izceļo uz Zviedriju, vēlāk uz ASV. Kopš 2017. gada A. Stinkuls atkal dzīvo Latvijā. 1977. gadā pagrīdes izdevumā publicēts A. Stinkula dzejoļu krājums "Sapņi un pārdomas", 1988. gadā Zviedrijā publicēta grāmata "Ikskojot pa Latviju".

ASV latviešu sabiedrībā Alfrēdu Stinkulu pazīstam kā Losandželosas mākslas galerijas "Baltic Crossroads" vienu no dibinātājiem un īpašniekiem. Bieži vien varējam sastapt Alfrēdu baltiešu Ziemeļvētku un Amerikas latviešu Dziesmu svētku bagātīgajos mākslas priekšmetu tirdziņos ar latviešu, lietuviešu un igauņu rotām, mākslas priekšmetiem un mūzikas diskusiem.

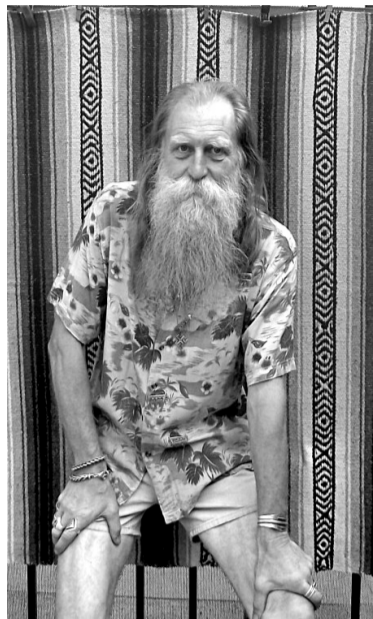
Pateicoties Ziemeļkalifornijas "Grāmatu draugu" kluba ierosmei, notika virtuāla tikšanās ar autoru Alfrēdu Stinkulu, kas pulcēja neparasti kuplu grāmatas "Mati sarkanā vējā" lasītāju loku. Tikšanos vadīja grāmatu kluba dalībnieces Sallija Filitsa un Māra Linde.

Sallija Filitsa sarunas sākumā piebilst, kaut arī grāmata nodēvēta par "patiesu teiksmu", tomēr tā ir īsta laikmeta liecība, liecinājums par patiesiem notikumiem, par reāliem cilvēkiem, kas bijuši autora draugu un paziņu, kā arī vajātāju vidū. Māra Linde: "Alfrēds nekad nav bijis tāds, kas paklusē, pakāpjas solīti maliņā. Ja viņam ir bijuši savi uzskati, tad viņš ir arī dzīvojis tiem atbilstoši, un vienmēr tas padomju sistēmai bija neērti. Tāpēc Alfrēds savulaik ir kārtīgi dabūjis *pa mizu* dažādos veidos."

Sallija Filitsa: "Tu raksti, ka dzīvojot Padomju Latvijā, nekādu dzīves jēgu nebija iespējams redzēt. Tomēr tu vāci un krāji šīs piezīmes, šīs "lapeles" par savu dzīvi. Vai bija cerība, ka varbūt, tomēr, kaut kad tas noderēs?"

Alfrēds Stinkuls: "... gadi iet uz priekšu, un visādas norises un piedzīvojumi it kā aiziet miglā". Tā soli pa solim tapušas Alfrēda piezīmes par dzīvi jaunības gados padomju okupētajā Latvijā. Par pamatu kalpojušas Alfrēda paša rakstītās dienasgrāmatas, kā arī čekistu izdotās aizturēšanu un apsūdzību "lapeles", kur var redzēt konkrētus vārdus un laikus. "Tas palīdz atjaunot atmiņas pat pēc trīsdesmit gadiem, lai pēc iespējas neklūdotos un būtu godīgs," saka Alfrēds.

Pirmais grāmatas uzmetums bijis gatavs jau ap 1990. gadu, bet, tehnoloģijām mainoties, viss datorā uzrakstītais gājis zudumā. Ap 2000. gadu A. Stinkuls sadarbibā, ar apgādu

Alfrēds Stinkuls // Publicitātes foto

ierobežojumiem, nebrīvībām, un, mazliet ironiski, šo grāmatu lasām laikā, kad atkal mūsu brīvības ir ierobežotas pandēmijas dēļ. Četrdesmitgadniekiem lielākoties nav īsta priekšstata par dzīvi padomju laikā, dzīvi nebrīvībā tagad grūti iedomāties.

"Ja mēs *ejam atpakaļ* uz tiem baisajiem laikiem, tad liela daļa cilvēku vienkārši dzīvoja no dienas dienā un centās tālāk par savām ikdienas rūpēm vispār neskatīties... savukārt mūsu mazbērni dzīvo "podziņu pasaulē". Tomēr, ja viņus varētu "ievilināt", lai paņem grāmatu un palasa, varbūt viņiem rastos gribēšana uzmināt kaut ko, kas šodien ir pilnīgi svešs. Es nesmu nekāds vēsturnieks, es vienkārši stāstu par savu ikdienu, un varbūt tieši ikdienu ir tas, kas vienu otru lasītāju var *aizķert*", saka Alfrēds.

Jautājām, kas bija tās rakstura īpašības, kas mudināja Alfrēdu pretoties padomju sistēmas

nevari piekrist. Arī mans tēvs cieta, vectēvs cieta, un tas joprojām izpaužas ikdienā – gan skolā, gan vēlāk. Tev bija tāds kā melnais traips, ka tu neesi *viņējais*. Nu, ja tu neesi *viņējais*, tad tu arī negribi, tu esi viņu ienaids."

S. Filitsa citēja okupācijas laiku pētnieces Ainas Bleires sacīto: "... domājot par cilvēkiem, kam tagad trīsdesmit gadu, kuņģi reāli padomju iekārtā nav dzīvojuši un pašiem par to nav reālu atmiņu – tas nozīmē, ka atkal, pēc desmit divdesmit gadiem var sākties šīs iekārtas ideālizācija, vēl jo vairāk tāpēc, ka komunistiskā ideoloģija balstās uz utopiju."

A. Stinkuls: "Tā ir svēta patiesība, ka vēl joprojām ir cilvēki, kas domā, ka tas bija ļoti labs laiks. Kaut vai paskatāmies uz dokumentālo filmu par padomju laika kafējnicu "Kaza". Noskatoties filmu, liekas, ka viss jau bija ļoti labi – mēs dzērām kafiju, satikāmies,

nejēdzīgo padomju ikdienu, bezcerīgo darba sadzīvi. Alfrēds pabijis gan apcietinājumā Centrālcietumā, gan trako mājā, gan piedzīvojis vairākkārtīgas kratīšanas savās un savu draugu mājās, neskaitāmas nopratināšanas padomju milicijā, mājas bēniņos atklājis noklausīšanās ierīces un vienmēr, vienmēr ticis novērots.

Tomēr ir bijuši arī gaiši brīži. Rīgas "hipiji un slaisti" salikuši kopā trūcīgos līdzekļus, nopirkuši lauku mājas "Mežuplejas" Skujenes pagastā. Tur svinēti gan Jāņi, gan Ziemeļvētki, brūvēts alus un cepta maize.

"Lauki palīdzēja palikt cilvēkam, nepazaudēt to pēdējo... redzēt, ka ir labas lietas, kuņģis un pats vari darīt un padarīt krāšņāku mūsu pelēko ikdienu," tā Alfrēds par lauku dzīvi.

Pamazām caur radiem, draugiem, paziņām Alfrēds Stinkuls sācis meklēt ceļu uz Rietumiem: "Kad tevi ieliek cietumā un ar varu nogriež matus, tad tu sāc domāt, kā no šīs miskastes tikt ārā." Vispirms Alfrēdam izdevies rast kontaktus ar Rietumos dzīvojošajiem latviešiem, un pat nopublicēt Kanadas presē savus dzejoļus – ar draudzenes Ingunas Galviņas tēvoča Anšlava Eglīša atbalstu.

Grāmatā un arī sadzīvē Alfrēds Stinkuls cieši turas pie latviskā "paldies", ko lieto "paldies" vietā. Kāpēc? Atbilde ir vienkārša: "Paldies Dievs!" Agrāk latvieši tā viens otru uzrunājuši ne tikai pateicoties, bet arī sasveicinoties. Tāpat grāmatā visi mēneši nosaukumi lietoti atbilstoši senajiem, latviskajiem vārdiem: janvāris – sala mēnesis, tālāk atbilstoši sveču, sērsnu, sulu, lapu, ziedu, liepu, rudzu, viršu, veļu, salnu un vilku mēneši. "Vecie mēnešu nosaukumi patiesībā ir ļoti vienkārši un ļoti gudri. Paskaties dabas norisēs – tās pilnīgi atbilst mēnešu nosaukumiem," saka Alfrēds. Viņš piebilst, ka strādājot pie grāmatas "Mati sarkanā vējā", it īpaši centies, lai viņa latviešu valoda būtu tīra, padomju laika slāviskumu un citu svešvārdu nepiesārņota. Tāpat, lai autentiskāk lietotu latviešu valodu, autors sekojis Jāņa Endzelina gramatikai.

Sarunas noslēgumā jautājām, vai būs arī nākamā grāmata par Alfrēda dzīvi? Alfrēds atzīst, ka viņam bieži jautā, kas bija tālāk – pēc tam, kad viņš izbrauca uz Zviedriju: "Es te palēnām *kniabinos* un mēģinu atjaunot atmiņas par to, kas bija pēc tam. Vēl neko nesolu, bet – varbūt."

Garī mati Alfrēdam Stinkulam iesākumā ir pusaudža brīvības simbols pelēcīgajos padomju sistēmas rāmjos, bet vēlāk pārtop par latviskās identitātes, apzinātas morālās izvēles un nesamierināšanās simbolu. Garus matus Alfrēds Stinkuls nēsā visu mūžu: "Garī mati ir brīvības izpausme. Tas ir forši, ka vējš tajos ieskrien..."

Virtuāla tikšanās ar Alfrēdu Stinkulu (augšējā rindā pirmais no kreisās) un grāmatas "Mati sarkanā vējā" lasītājiem // FOTO: Taira Zoldnere

"Lauska" nolēmis turpināt darbu pie savām piezīmēm, un tā tapusi grāmata "Mati sarkanā vējā".

Grāmatā bagātīgs fotoattēlu klāsts – patiesi varam just septiņdesmito gadu Latvijas "puķu bērnu" sadzīves gaisotni. Par fotogrāfijām A. Stinkulam ir savs stāsts: "Tie ir mani, manu draugu un paziņu fotoattēli, kas palīdz saprast, kas tajos laikos notika. Man pašam tēvs uzdāvināja krievu kameru *Zorkij4*, kad man bija četrpadsmit gadu, bet tas bija smags un neērts aparāts, un nekāds prātvēders no manis toreiz neiznāca... Jau vēlāk R. Čanka no Zviedrijas man iedāvināja *Minolta*, un iznākums bija labāks. Tomēr arī fotografēt *krievu* laikos bija bīstami. Ja tu uzfotografē sagrautas baznīcas drupas, tad ir jādomā, kas šo filmiņu attīstīs..."

Grāmatā daudz runāts par

Alfrēds Stinkuls ar *Baltic Crossroads* mākslas darinājumiem // Publicitātes foto

spaidiem. "Vispirms – es jau nesmu nekāds varonis", tā Alfrēds. "Bija pietiekami daudz brīžu, kad bija bailes, neziņa, kā rīkoties... bet, kad tu redzi, ka ļaunā mīca un moka, tu tam

runājam, bet tas pilnīgi neatbilst patiesībai. Filmā netiek apskatīts jautājums par to, ka cilvēkus daudzija, bāza *ķurķi*, lika trakomājā... tā tas ir."

Grāmatā daudz rūgtuma par

EDUARDS SILKALNS

Bērnībā kādā antoloģijā pamanīju Krišjāņa Barona dzejoli "Upe un cilvēka dzīve" un nodomāju: „Cik tas garš!” Būtu es toreiz bijis tik vecs, cik tagad, ticamāk, ka manu uzmanību sev būtu pievērsusi dzejoļa virsrakstā nosauktā dzīve, un es būtu nodomājis: „Cik tā īsa!”

Dzīve saīsināta draud izvērsties Māras Svīres jaunākā romāna "Bailes no dziļuma" varonei, gleznotājai Alīnai, kas ar dzīvesbiedru, tēlnieku Niklāvu, viņa vecākiem un meitu no pirmās laulības Salliju saposušies vasaru pavadīt „Krauju” mājās, „klasiskā latviešu lauku sētā kā Eliasa gleznā” (34. lpp.), kur „pa logu teju vai istabā nāca Daugava, tik tuvu upei augstajā krastā māja bija uzcelta” (35.) Fons idillisks, tam ne vainas.

Bet saulainā dienvidu Alīna izlemj atpūsties īpašumam piederīgā laivā, kur viņa iemieg. Kad viņa pamostas, tad konstatē, ka laiva atraisījusies no steķiem un ļaujas Daugavas straumei. Aiņu nav, saucieni pēc palīdzības no reto, skaļo motorlaivu braucējiem paliek bez efekta, bet ūdenī lēkt un peldēt uz krastu Alīna baidās, jo viņai ir bailes no dziļuma. Nenākot palīdzībai, lielākais drauds visā dreifēšanas procesā

varētu izrādīties ūdens kritums Pļaviņu spēkstacijā, kur laiva visticamāk tiktu sadragāta, bet nelaimīgās laivnieces dzīvība – izdzēsta.

Lasītājs Alīnu vienu laivā ar visām viņas bailēm, bažām un atrisinājuma meklējumiem sastop romāna katrā otrā nodaļā, kamēr pārējās nodaļas parāda sievieti kā sociālu būtni un viņas attiecības ar jauniegūtajiem tuvākiem un tālākiem rada gabaliem. Vai Alīnai bijušas tādas pašas bailes no dziļākām, dvēseliskām attiecībām pret līdzcilvēkiem, kādas viņai tagad ir no Daugavas dziļumiem? Nav jau gluži tā, ka Alīna kritiskajā situācijā pati visu līdz tam notikušo izlaistu caur prātu: rakstnieces nolūks būs bijis pietuvināt lasītāju kā Alīnai, tā citiem viņas personāžiem, jo vienīgi, vairāk iedziļinoties agrāk notikušajā, lasītājā var vairoties interese par to, kā Alīnas negribētā avatūra ar laivu beigsies. Vai Alīna aizies bojā? Vai jaunlaulātais vīrs, pamanījis, ka trūkst kā sievas, tā laivas, būs steidzies viņu kaut kā sameklēt un glābt? Jeb vai Alīnu izglābs kādi pavisam sveši cilvēki?

Vai Māras Svīres *mesidžs*, kā tādas lietas tagad sauc, būtu, ka no dziļākām, mazāk egoistis-

kām savstarpējām attiecībām starp cilvēkiem nebūtu jābaidās, kā varbūt ir pamats baidīties no Daugavas dziļumiem?

Atvainojos par grūti atvairāmu vēlēšanos izstāstīt tādu kā anekdotu iz pašu dzīves. – Kad vecajos labajos laikos manas mītnes pilsētas, Austrālijas Melburnas, pašā centrā jeb sitijā darbojās trīs latviešu pilna laika grāmatu veikali – Knostenberga, Strautiņa un Šveinberga –, vienā no tiem sastapu paziņu, kurš atteicās pirkt pārdevējas ieteikto jaunāko Alfrēda Dziļuma romānu, jo, kā viņš teica, Dziļumam trūkstot dziļuma. Atvainojos par šo nelielo ekskursu, nebija vēlēšanās nodarīt pāri kādreiz visai populāra trimdas rakstnieka piemiņai, bet šķita, ka nebūtu pareizi rakstīt par dziļumu ar mazo *d*, ja mums reiz bijis ar lielo rakstāmais?

Angļiem ir tāda vārdkopa *with it*, kas nozīmē – būt klāt, būt visā iekšā, būt draugos vai vismaz saskarsmē ar vidi un apkārtni. Anglisko *with it* var labi attiecināt uz Māru Svīri. Viņa staigā pa ielām un takām, pa kādām biežāk vai retāk būs staigājuši simti viņas lasītāju. Lūk, paraudziņš. –

”Tramvajs kavējās. Izkāpusi pie Operas, Alīna pārskrēja

pāri ielai, tad, atstājusi aiz muguras Valtera un Rapas grāmatveikalu, tālāk gar Romas viesnīcas aizmuguri nonāca pie Kaļķu ielas pavisam aizselsies.” (17.)

Kā simti citu, Svīre klausās Latvijas Radio 1. programmas raidījumu "Kultūras rondo" un lasa laikrakstu *Diena*. Kur tas saturiski prasās, viņa iemet tekstā pa latviešu vai cita tautas rakstnieka vārdam: Morisu Meterlinku, Agatu Kristī, Anšlavu Eglīti, Blaumaņa noveli "Nāves ēnā", jo Alīna taču uz Daugavas atrodas tādā pašā

nāves ēnā kā Blaumaņa zvejnieki jūrā...

Svīrē nevairās no ģermānismiem (*pletizeris*, *šmucīgi*) un anglicismiem (*love affair*), kur tie koloritam noder. Vienīgi „īso šortu apakšmala” (241.) nepatika: vai tad var arī būt gaži šorti? Pieticīgās, nepārspilētās devās viņa ietilpina tekstā dažus retāk lietotus latviešu vārdus, no kuņiem viens otrs uzejams "Latviešu literārās valodas vārdnīcā" (*plīva*), kamēr cits – nav (*larzāt*).

Romānā ir gan dabas lirika, gan ikdiena, gan traģiski atgadījumi kā pašnāvība un auto avārija ar upuriem. Viss kaut kā labi „līp kopā”. Ir sentences, kuņas izrakstīt lasītājiem ar kolekcionāru vai archivāru dabu, piezīmju grāmatiņā vai piemiņas albumiņā labi iedēries tādas atziņas kā „cilvēks ir niecība upei pie kājām” (45.) vai „ziema nāca lēni, bet neatlaidīgi kā vecums, kas cilvēkam piezogas, arvien kaut ko atņemdams” (158.).

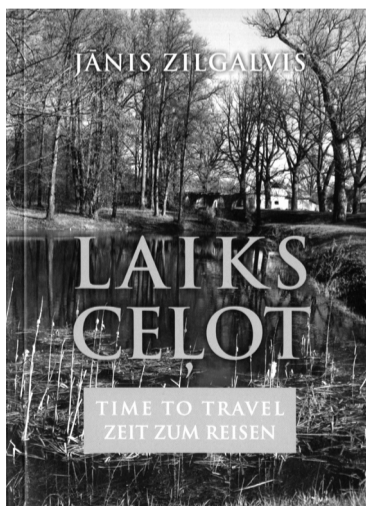
Pati augstākā atzinība Mārai Svīrei pienākas par suņa Azora notēlojumu. Neesmu ne zinīgs kinologs, ne vienkāršs suņumīlis, un nekad mūžā neviens suns man nav piederējis, bet Azors – suns ar personību – sajūsmināja.

LAIKA GRĀMATA PIEDĀVĀ

JĀNIS ZILGALVIS

LAIKS CEĻOT. 3. DAĻA

Teksti arī angļu un vācu valodā.

Informātīvi bagāta un ērti lietojama grāmata – ceļvedis par Latvijas sakoptākajām pilīm un muižām, parkiem un pastorātiem, seniem viduslaiku cietokšņiem, barona un klasiscisma rezidencēm.

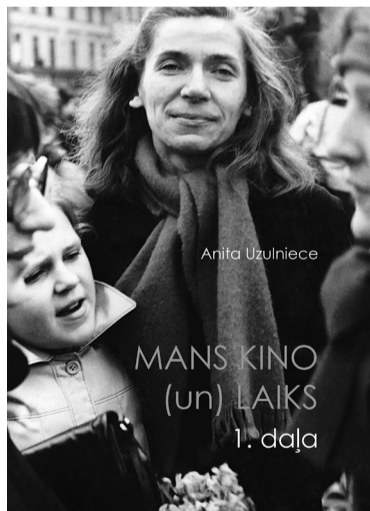
Cena: 45,- USD

ANITA UZULNIECE

„MANS KINO (UN) LAIKS”

Laikā, kad vairāk kavējamies atmiņās, nevis piedzīvojam vizuālās un skaņu mākslas klātienē, grāmatu draugus iepriecinās šis izdevums. Ārzemju latviešiem īpaši patiks apraksti par filmām, kas stāsta par mums, pasaules vējos izkaisītajiem, – par krokodilu mednieku Dandiju, Livonijas pusķēniņu fon Fitinghofu, filmu „Es esmu latvietis”, kur vienuviet vai visas latviešu slavenības – Vaira Viķe-Freiberga, Gunārs Birkerts, Laila Freivalde, Austris Grasis, Valdis Kupris, Andris Kārklīšs...

Cena: 45,- USD

EDMUNDS BŪMANIS, LAIMDOTA PODZE

MĒS NEAIZMIRSĪSIM...

1939–1991

Te vienuviet apkopotas grāmatu anotācijas, kuņas var izlasīt deportēto, Latvijas nacionālo karavīru un pretošanās kustības dalībnieku atmiņas, dokumenti, kā arī literārie darbi.

Cena: 45,- USD

Mēs neaizmirsīsim...

1939 – 1991

KATALOGS

Grāmatas Jums piesūtīs pa pastu (t.sk. pasta izdevumi).
Rakstiet Inesei Zaķis 6051A Sun Blvd #604, St. Petersburg, Florida 33715

Dr. RICHARDS
PLAVNIEKS

Egons Plavnieks was a Saimnieks in the best tradition of the word, and he raised three sons over the course of 50 years. Egons was born in 1953, Kris in 1972, Richards in 1982, and Roberts in 2002. He imbued in all three of us different measures of his own interests: music, history and politics, and sport. Our respective times in Egons's household only briefly overlapped one with another, but a major consistency of the world around Egons was its linkages to Latvia and Latvians. We inherit this connection with, and affinity for, Latvia through him, each in our idiosyncratic and historically contingent ways. This essay is my attempt to tell the community of American Latvians who he was, as best I can ascertain as Egons's middle son.

When Egons lay at home on his deathbed, his three sons went to him. The youngest, Roberts, still lived in his house. The eldest, Kris, flew from his home in London. I myself drove from Lakeland, Florida. We arrived in Garrett Park, Maryland, in time to talk to dad before he passed.

Once it was over, eight months after the cancer diagnosis, stunned, we drifted around the familiar but ineffably changed house.

Eventually we found a carved wooden plate in the basement. It was displayed in a dusty glass cabinet, but I curiously had never consciously noticed it before. If a photo had been taken in the basement the year I was born showing the plate in the same place, not only would it not surprise me, but I would bet it hadn't been touched in the interval. We turned it over. It said:

SVEICIENS MĀTES DIENĀ!
IRUKS UN RIČS,
HANAVĀ, 1947.

"Happy Mothers' Day! Iruks and Rich, Hanau, 1947."

"Iruks" meant Irēne Plavnieks, whose maiden name was Ābols. "Ričs" was Vilis Richards Plavnieks. They were our paternal grandparents. The couple gave the plate to Irēne's mother, Elizabete Ābols, whose maiden name was Eglītis.

I only knew them quite differently from the way they were when they left the Displaced Persons' Camp in the American occupation zone of Germany in 1949, when Iruks and Ričs were only 21 and 27 years old. Describing their relationships with Egons would be beyond my ability, but here is how I understood them.

Irēne I always knew as "Mimimat." This was my word which, as a tiny child, completely transformed Irēne, who remarried as Irene Kleimanis, into "Mimimat." It has been posulated that my error was the result of the fusion – in the 2-year-old palate of her first biological grandson – of the two names by which Mimimat was

commonly called in my presence: "Māmite" by Egons and "Vecāmāte" by others since I'd been born. But after the coining of my neologism, "Mimimat" did everything but sign her checks in the name I gave her. She doted. I was 31 when she passed away in 2013.

Elizabete I knew only as Vecāmāte, Egons's grandmother.

A witness to two World Wars and various military occupations, I remember that she darkly admonished me to get an education, since it was the only thing no one could ever take from me. I was 16 when she passed away in 1999.

As for Vilis Richards Plavnieks, Egons's father: I never met him, though I am named after him. He was born in 1922, and according to family legend, his parents used the English spelling for his middle name in Anglophilic zeal after the achievement of Latvian national independence. The spelling indeed appears on a 1941 registry from his town of Baldone. The house he built in Garrett Park is a catalogue of sturdy evidence attesting to his work ethic, practical knowledge, and personal code. Otherwise I mainly know him through war stories from his days in the Latvian Legion. Some of these he told Egons directly, others dad overheard in his father's conversations with fellow veterans. Their subject matter was surely related to his alcoholism. He died early and suddenly from a heart attack while at work in 1976. Egons was just 23.

Egons's older brother, Olafs, from whom I take my middle name, died in the late 1950s before the age of ten of a degenerative muscular disease.

In the 1960s and 1970s, high-quality education was available for the children of people of fairly modest means like Iruks and Ričs, Egons's parents. Egons first dedicated his life to music, and he played for Americans, Latvians, and American Latvians his whole life.

The 1970s – when Egons was in his musically-exuberant heyday – should be recognized for the greatness not only of the music it produced, but for the

democratic verve of the whole landscape of music performance. Arguably dad's peak as a professional musician occurred in 1977, while he was still earning his Master's Degree in Music from Catholic University. The audience at Carnegie Hall beheld an American civic spectacle when this ethnic American Latvian performed Mozart, Bach, and music from two Latvian composers who appear in the program as Jānis Ivanovs and Joseph Wihtol.

Egons's versatile fingers sometimes plucked the kokle with the Latvian Folk Ensemble as a young man and he traveled with them internationally. His hands also sped over the keyboard and synthesizer in a whole series of modern bands: the Motley Crew, with his cousins Ivars and Andris; Walpurgis Night; Boxcar; Karma; and Musique. In his last decade, Egons was the master of the keys, pedals, and switches of the organ of the Latvian Lutheran church in Rockville which his father had helped build.

All three of Egons's sons took piano lessons, but only Kris, switching to the guitar after threatening to destroy the piano with a sledgehammer, became a competent musician. For my part, dad insisted that I take piano lessons from ages 8 to 16, but I never was capable of reading the notes on the clefs by sight, to dad's frequent exasperation. Roberts also dabbled briefly in piano to please dad. Nevertheless, we each gained an appreciation for music that began with immersion in dad's favorites like Emerson, Lake, and Palmer; Mott the Hoople; Jethro Tull; Led Zeppelin; Cream; Sly and the Family Stone; and the Doobie Brothers. From there, we each evolved our own preferences and influenced each other as we shared what we liked.

I often sat beside dad in the warming car on the way to and from holiday services in Rockville. He took playing at the church seriously because of the value he set in the community and the enjoyment he could provide. In every venue, with Egons it was also a matter of professionalism: he always wanted to do a proper job.

At the end of the 1970s, Egons realized that music would not earn him the living he desired. The electronic Hammond organ, the Leslie speaker cabinet, and the ARP 2600 synthesizer that Egons had purchased he sold to make his move to Wisconsin with his first wife, Karen, the mother of Kris and myself. He never stopped enjoying music, and preserved his Cerwin-Vega speakers to the last, but business was how Egons would support his family. In this arena too, Egons was a diligent professional.

He obtained his Master's in Business Administration at Madison while Karen worked at

the University hospital. When he graduated, she went back to school for more training as a Nurse Practitioner. The couple then left Madison for Appleton, Wisconsin, where, with Kris, they lived when their first son together – me – was born.

Egons adapted to the region and permanently became a fan of the Green Bay Packers during this phase of his life. He also began a lifelong habit of reading history books -- usually about the Second World War and frequently specifically involving tanks. I must have been absorbing this all through my childhood, though the only personal interest I had cultivated to date was, I suppose, dinosaurs, if my lunchboxes, clothing, books, toys, and Halloween costumes are anything to go by. Kris, meanwhile, played Little League

handwritten endorsement dad kept in his desk at home for the rest of his life. Dad was reassigned to P&G headquarters in Cincinnati, Ohio, in 1987. Groomed as management material, he left Cincinnati for assignments in Cleveland in 1988, and then Baltimore in 1990.

In 1993, Egons got his big offer and changed the trajectory of my life. Together with Karen and I, dad moved to Russia when my brother Kris was a sophomore at George Washington University. Mimimat and Vecāmāte begged Egons not to go. The reach of Moscow was what they had fled from with Ričs. Now Egons and his family were going to live there.

Times had changed and, thus, surrounding me at the ages of 11 and 12 was the surly, grey, and dilapidated world of the post-

Early 1980s - Egons Playing Piano in Garrett Park

baseball and eventually high-school football though his sophomore year until he picked up the guitar.

Though neither Kris nor I learned Latvian at home, annual holiday pilgrimages to Garrett Park ensured that we were always reminded of our link to Latvia and exposed to the community there. We both grew up eating *pirāgs* made by Mimimat and Vecāmāte and hearing the cadences of the Latvian tongue, often in song, often in church. We also heard the lamentations of an exiled people whose homeland, of which we were given the impression of some kind of forever inaccessible utopia, was still occupied by the Soviets.

Having fatefully turned down a position at IBM, Egons spent the 1980s doggedly doing the grunt work of Procter & Gamble. He was assigned to inspect product placement on the shelves of semi-rural Wisconsin drug stores and supermarkets. Eventually, his quality was recognized by a superior, the Milwaukee District Manager, A.A. Gimbel, whose

Soviet imperial core between 1993 and 1995. I remember CNN International – there were often few to no other channels in English – reporting on Bosnia and later Chechnya. Perhaps that incessant background steeping in Live War-on-TV subconsciously impressed on my mind an inclination to view war as a highly significant and interesting human pursuit. We arrived in the country just in time to be present for the attempted coup against Yeltsin, which reached its crescendo when tanks opened fire with their main guns aimed at the Russian parliament. Later, dad himself was only a couple of blocks away from automatic gunfire when at the P&G office in Moscow.

When we lived in Russia, my entertainment diet -- because it was dad's -- consisted largely of classic American World War Two movies of the "Patton"-type and World War Two documentaries. There may have been an entire documentary set about

(To be continued)

PUBLIKĀCIJA PĒC LASĪTĀJU VĒLĒŠANĀS

Grāmatu drauga dzīves dēkas jeb „The Adventures of my life from Helmars Rudzītis”

(Continued from No. 6)

We visited various luncheonettes, sat at the counter and watched how people cooked hamburgers and made milkshakes. All of that was so confusing and not what I wanted to do.

Friends who had settled in California invited me to move there. I could pick oranges from aromatic orange trees, and given that I was a lucky guy, I would soon have my own small orange orchard. What would be wrong with that? Life there was beautiful, and the sun was always shining and providing warmth. But no, picking oranges in the warm sun also did not tempt me.

In my subconscious, I could not get rid of the thought of reopening the publishing house. I did not want to end my career, and I even thought about whether I could start publishing a magazine. Some writers were already in America, while others were still in Germany. I would have no shortage of manuscripts, but I had to wonder whether people who were just starting their lives and often working very, very hard would need a literary magazine. No. I decided that they needed information and more information and an opportunity to contact one another. Only a newspaper would be appropriate for that.

A newspaper here in America? How could I do that? How could I reach Latvians who were scattered all over the land and were constantly moving and not knowing where they would live in the near future? Still, the idea did not leave me alone.

I talked to friends about my idea, and some of them were delighted: “Do that, oh, yes! Everyone needs a newspaper. You’ve always been successful, and you’ll be successful this time, too.” Those were optimistic friends. Others were pessimists: “Are you crazy? A newspaper here in America Who will need it? How will you distribute it? Are you really wanting to cause total destruction for your family?” I wanted to believe the optimists, but I could not ignore the pessimists.

There were Latvians who lived in America long before we arrived there. There were quite a few of them, but did they have print publications in Latvian? There was nothing promising. The so-called “old Latvians” had been Americanized and learned English. They were only semi-Latvians. When they arrived in America after the 1905 Revolution, during World War I, and in the 1920s, they were strangers in a strange land, did not speak the language, and in that sense they were similar to us. Did they need a newspaper? Of course they did. All of their newsletters were of a local

nature, but I wanted to publish a newspaper that would reach Latvians all over the American continent. The old Latvians rejected such an idea, but the thought of publishing a newspaper did not leave me.

From my days in Latvia, I knew the publisher of the Russian newspaper *Segodniya*, Jēkabs Brāms. Shortly before the Communist invasion, he was attending a world fair in New York, and when Latvia became part of the “friendly” Soviet community, Brāms knew that there was no returning to Latvia. Brāms and someone called Michelsons owned an elegant Scandinavian restaurant in Washington. I had heard that initially Brāms had started to work in the newspaper field when he first settled in America, and so I decided to talk to a person who was familiar with circumstances in this sector both in Latvia and in America.

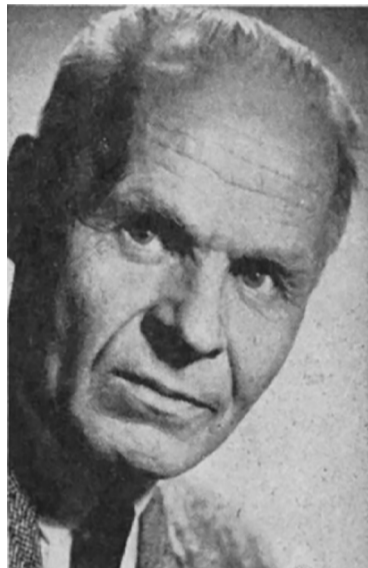
I traveled to Washington, where Brāms received me as an old friend. I must note that Brāms was always a friend of Latvians, spoke perfect Latvian, and until his passing away a few years ago maintained friendly relations with various Latvian families in Washington.

Brāms, Michelsons and I sat down at their Swedish restaurant, conversed in Latvian and remembered our good old days in Riga. Brāms talked about his life in America. He had tried to publish a magazine in Yiddish and one in Russian, but both ventures failed. After several failures in the restaurant industry, where Michelsons had worked in the past, the two of them found that their pockets were completely empty. They borrowed 5,000 dollars and bought a Swedish restaurant that had fallen on hard times. The money was enough to put a down payment on the restaurant. Now it was a large and elegant restaurant with many chefs and waiters, and diners included both senators and high-ranking civil servants. After several failures, they had finally succeeded.

When I told Brāms about my plan to publish a Latvian newspaper, he became quite thoughtful. He was not really pessimistic, because he knew that Latvians had always loved printed words in their language. They would not be able to live without a newspaper. Still, he warned, the work would not be easy. One of the biggest problems would be distribution. A local newspaper can exist if a location has a sufficient number of Latvians to maintain the paper. Latvians, however, were living all across America, and a local newspaper would never have a firm foundation anywhere. Shipping the newspaper all over the vast reaches of America would be

difficult. “Still,” Brāms added, “each person has his own luck.” He did not try to talk me out of my dreams.

Brāms’ semi-pessimism and semi-optimism did not create much courage in me. Yes, he had experience in the newspaper industry, extensive experience, but at the end of the day, he had failed. I did not want to give up.

The first editor of “Laiks”

I had started everything from scratch three times already, and if I had taken the risk three times, then I must try to take a risk for the fourth time. There was not much risk the second and third time that I renewed the publishing, but my first step with books was just as unpredictable as my current hope to publish a newspaper.

I spent the summer preparing for the publication of the newspaper. The first issue was finding an editor. I had to find one in New York, because surely no one would want to move to the city from somewhere else to join such an uncertain venture. I knew that Kārlis Rabācs was in New York. I had not met him very often in Latvia. He had translated a book for my publishing house. More recently we had met each other more often in Germany. We were casual

acquaintances at best.

Rabācs was working as the superintendent of a building in Brooklyn, and I went to see him. I told him of my plans, and although Rabācs did not demonstrate much trust in the idea, he immediately accepted my offer, adding that he would not leave his job as a superintendent, because that provided him with a safe abode and a source of income. He had a wife and three children, and he had to think about them. I was delighted to have found an editor and went home.

At that moment I did not realize what I had obtained. If you can imagine an ideal editor for a newspaper, then I can say that I found one. I didn’t know that then, but I know it now. *Laiks* would never have been published, without Rabācs, and it would never have become the newspaper that it soon became and the kind of paper that it is still today. There are editors who work for newspapers because they need a job, but Rabācs lived for the newspaper, and *Laiks* was his whole life. That meant that we had to be successful in our work. (Rabācs died in the Laiks office working June 21, 1983).

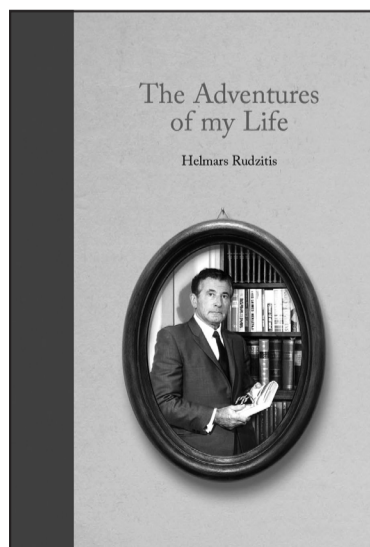
Of substantial importance in the immigration of Latvians into the United States was an institution known as “Latvian Relief.” It was directed by a Latvian called Harijs Lielnors, who had arrived in America in the 1920s. Latvian Relief received funding from church organizations and organized guarantors for Latvians who were moving to the United States. Lielnors was the president of Latvian Relief, but the heart and soul of the institution was Herberts Tauriņš. He was the administrator of Latvian Relief or something like that. Lielnors, however, was very influential among Latvians at that time. I had met him several times, and I decided that it would be wise to tell him about my plans for a Latvian newspaper.

When I contacted Lielnors, he admitted that a newspaper really was necessary, but the publishing process should be different than I had imagined. I could be the technical publisher and actual owner of the newspaper, but the direction, content and policies of the newspaper should be put in the hands of people who are well-known and who can be trusted. The newspaper needed a board of directors, Lielnors declared, and it would make decisions about the newspaper. He immediately started listing people who should be on the board – himself, Lenovs, someone in Philadelphia who, if memory serves, was called Rūsis, but rendered his surname as Roosis with two o’s, and another five or six people whom I did not know and whose names I did not remember.

“That is how companies are set up in this country,” Lielnors taught me. He picked up a piece of paper and pointed to the edge, where all of the members of the board of directors would be listed. They would also have to be listed in each issue of the paper. People who saw these recognized names would trust the newspaper, and they would make sure that the paper can exist.

My hair nearly stood on end listening to what the man was saying. I could not imagine working with such a “board.” I have always been accustomed to working alone and making decisions quickly and independently. I make the choice, I take the risk, but now someone was proposing that I take into account a group of directors. If only they were people with similar goals and thoughts, but the composition of this “directorship” was unacceptable to us as the new arrivals, purely in ideological terms. I told Lielnors that the people whom he named were complete strangers to potential readers of the newspaper, and they would not win any trust.

(To be continued)

Helmars Rudzīša grāmatas „Manas dzīves dēkas” oriģināls, izdots 1984. gadā *Grāmatu Drauga* apgādā, atrodams vai ikviena tautieša grāmatplauktā un kļuvis par bibliografisku retumu Latvijā...

Laika 70 gadu jubilejā apgāds *Laika grāmata* laida klajā tās atjaunoto izdevumu angļu valodā – ar mērķi, lai šis krāšņais vēstījums par latviešu trimdu nonāktu arī pie nākamajām paaudzēm, kam lasīšana latviešu valodā sagādā grūtības.

Šī grāmata, kas aptver nozīmīgu laiku un svarīgus notikumus latviešu vēsturē saistībā ar lielo pasaules vēsturi 20. gadsimtā, būs objektīva un interesanta lasāmviela arī cittautu interesentiem un pētniekiem.

Iegādājieties šo grāmatu un dāviniet saviem bērniem, mazbērniem un draugiem! Tā palīdzēs labāk izprast un iemīlēt mūsu tautu, mūsu talantus un spēku.

Cena USD 35,-

Grāmatu Jums piesūtīs pa pastu (t.sk. pasta izdevumi).
Rakstiet Inesei Zaķis 6051A Sun Blvd #604, St. Petersburg, Florida 33715

21. gadsimts. Baltkrievija.

Trīs sieviešu stāsti par cilvēkiem un brīvību

SALLIJA BENFELDE

PIRMAIS STĀSTS

“Nekad neesmu nodarbojusies ar politiku”

Marija (54), mežizstrādes speciāliste, kokapstrādes cecha vecākā meistare. Dzīvoja vienā no pilsētiņām, kas atrodas netālu no Minskas, ģimenei ir sava māja un dārziņš.

(Turpināts no Nr. 6)

Urnu aizzīmogoja, aiznesa, iegāju iecirknī. Pamanīju arī, ka kabīnēs pie sienas ir paraugs, vēlēšanu biļetens ar kandidātiem, bet pie trešā saraksta kandidāta ar oranžu flomāsteru uzvilts liels ķeksītis. Trešais sarakstā bija Lukašenko. Jautāju, kādēļ tā, un man atbildēja: “Mēs tā gribējam!” Sacīju, ka tā taču nav pareizi, tad vajadzēja katrā no piecu kabīņu paraugiem atzīmēt citu kandidātu ar to lielo ķeksi, jo paraugs taču domāts, lai cilvēki zinātu, kā jābalso.

Kamēr iecirknis strādāja, nekādas piezīmes mēs abas ar kollēgu no iniciatīvas grupas skaļi neteicām, tikai savus vērojumus pierakstījām. Piemēram, no paša rīta, kad neviens vēl nebija, balsot atnāca sieviete, un it kā meta urnā savu biļetenu, bet – izrādījās, ka to ir vesela kaudzīte, kas labi redzams, jo urnas ir caurspīdīgas. Es biju iesāņus pie pašām durvīm, labi visu redzēju. Tāpat arī dzirdēju, kā viena dāma no komisijas, bērnodārza vadītāja, zvana savai darbiniecei un liek tūlīt pat atnākt nobalsot, pretējā gadījumā atlaidišot no darba. Tāpat arī redzēju un dzirdēju, ka vīrietim aizliedz nofotografēt savu biļetenu un apgalvo, ka par to draud kriminālatbildība, kas ir klaji meli.

Mana vienīgā vēlme bija, lai viss notiek godīgi – to arī teicu vēlēšanu komisijai.

Kad mūs ar kollēgu no “Godīgi cilvēki” tomēr izlika no skolas, sēdējām pie tās uz soliņa un pierakstījām, cik cilvēki ieiet, cik iznāk. Priekšvēlēšanu kampaņas laikā bija aicinājums tiem, kuri balso par Svetlanu Tichanovsku, pielikt baltu lentīti pie apģērba, matos vai uz rokas nēsāt kaut ko baltu, piemēram, baltu aproci. Bija arī cilvēki, kas, ārā ejot, mums klusiņām teica: “Nobalsojām par Tichanovsku, lai dzīvo Baltkrievija!” Tāpēc uzskatu, ka mums bija visai precīzs par Tichanovsku nobalsojušo skaits.

Bija 5. augusts. Vakarā, kad iecirkni slēdza, pie mums abām pienāca divi milicijas darbinieki un teica, ka kopā ar viņiem jābrauc uz milicijas nodaļu, esot jāparunājas. Teicām, ka varam parunāties tepat, bet mums atbildēja, ka jābrauc viņiem līdz, un, ja neklausīsim, mūs aizvedīsot ar varu. Kas mums atlika!? Teicu, ka tikai ienesīšu iekšā soliņu, uz kuŗa sēdējām, un to brīdi izmantoju, lai telefonu, kuŗš bija somiņā, izslēgtu, atplēsu somas iekšējo oderi un iesludinātu tur telefonu, tādējādi noslēpjot. Jau bija nojauta, ka mūs aizturēs.

Kad aizveda uz milicijas iecirkni, somas bija jāieliek metalla ska-

Foto: tut.by, meduza.io

Foto: tut.by, meduza.io

pīšos, un mūs ieveda katru savā kabinetā. Jautājumus uzdeva puisis, ar kuŗa tēvu bijām pazīstami, bērnbā rūpāmiešs pāri žogiem un kopā spēlējāmies. Viņš pajautāja, vai esmu jau nobalsojusi, es atbildēju, ka balsošu vēlēšanu dienā. – “Tātad esi politiskā!” viņš iesaucās. Teicu, ka man ir savi uzskati, bet neesmu politiskā aktīvistē. Man iedeva parakstīt protokolu, tajā bija uzrakstīts tas, ko nemaz nebiju teikusi – tāda kā mana atzišanās. Protokolu neparakstīju. Man teica, ka jāpārbauda, vai neesmu dzērusi. Aizveda uz ekspertīzi. Pārbaudīja, alkohola klātbūtnes, protams, nebija, vienīgi asinsspiediens bija ļoti augsts – to arī pārbaudīja, bet nekādas zāles neiedeva. Man neteica, ka mani aizturēs, nenolasīja manas tiesības un nepiedāvāja advokātu. Redzēju, ka skapītīs, kuŗā bija kollēgas soma, ir vaļā un sapratu, ka viņa palaista mājās. Gāju pie skapīša, lai paņemtu savu somu, jo domāju, ka mani arī atbrīvos. Man teica, lai eju uz labo

pusi, tur bija durvis, pa kuŗām mani iegrūda. Tur bija telpa ar galdu, skapīti un krēsliem, kas pieskrūvēti pie grīdas. Telpā sēdēja gados jauna sieviete, kuŗa sāka kliegt: “Ar seju pret sienu! Paceliet un izstiepiet rokas pie sienas! Kājas plecu platumā!” Pēc visa piedzīvotā man vajadzēja uz tualeti, pateicu viņai, bet viņa tikai kiedza – pie sienas! Noņemiet ķēdīti no kakla, novelciet krūšturī, izņemiet auklas no kurpēm! Vēlreiz lūdzu, lai mani aizved uz tualeti, un viņa no visa spēka ar steku iesita man pa kājām. Man ir varikozas vēnas, sāpes bija tādas, it kā caur kājām ietu elektrība. Biju kā apdullusi, bet viņa turpināja kliegt. Blakus telpā bija miliči, un viens no viņiem teica: “Nu, aizved viņu uz tualeti, ko tu ņemies!” Viņai bija tik ļauns skatiens. Zobus griezdama aizdusmām, sieviete tomēr mani aizveda uz tualeti. Kad atnācu atpakaļ, noņēmu visu, ko prasīja, un mani tur tā atstāja. Telpa bija apšūta ar plastmasas paneļiem, sāku smakt,

jo man ir astma. Telpā tobrīd bija arī kāds iedzēris vīrietis, kuŗu laikam bija aizturējuši vēlēšanu iecirknī. Viņš bļausījās, ka ir balsojis par Lukašenko, lai viņu izlaiž, ka viņš neko pret varu nav darijis. Kad viņš redzēja, ka smoku un vairs nevaru parunāt, viņš sāka daudzīt pa durvīm un kliegt, ka es tūlīt nosmakšu, lai taču kaut ko dara. Durvis atvēra, redzēja, ka es jau gārdzu, izsauca ātro palīdzību. Mani sašpricēja, kļuva labāk. Miliči jautāja medicīni, vai astmas lēkme var atkārtoties, viņi atbildēja, ka tā var būt. Mani bija jāpārved uz īslaicīgās aizturēšanas izolatoru, un miliči, kuŗi atbrauca man pakal, uz milicijas dežūrdāļu, lai aizvestu uz turieni, mani pazina un bija šokā. Man piedāvāja aizvest uz mājām, paņemt, kas vajadzīgs, arī inhalatoru astmai un tabletes asinsspiedienam. Tā arī izdarīja. Mājās lūdzu, vai nevaru piezvanīt radniecei, lai viņa pateiktu dēlam, kas noticis, bet milicis sacīja, lai labāk zvanu no viņa tele-

fona. Kad paņēmu nepieciešamās lietas, milicis teica – paņemiet kaut ko siltāku, naktīs būs ļoti auksti. Tad mani aizveda un teica, ka nākamajā dienā būs tiesa. Sapratu, ka nolemts uztaisīt paraugprāvu. Tiesā man palaimējās, jo tur ieradās advokāts, kuŗš arī bija iniciatīvas grupā, un grupas vēlēšanu koordinatore.

Man piesprieda administratīvo sodu – septiņas diennaktis, visas arī nosēdēju vieninieka kamerā. Ēdienu atnesa tikai trešajā dienā – trīs maizes gabalus. Teicu, ka tik daudz uzreiz taču nevajag, un man paskaidroja, ka gabals maizes ir brokastīm, gabals pusdienām un gabals nākamā rīta brokastīm. Tad jau atnesa paciņu no tuviniekiem, bija mazliet ko ēst. Vēlēšanās nobalsoju, esot apcietinājumā.

Pēc septiņām diennaktīm mani izlaida, bet vispirms aizveda uz sarunu pie milicijas nodaļas priekšnieka. Tas bija 12. augustā. Viņš mani brīdināja, lai neklausos visādos nepareizajos stāstos par vēlēšanām...

Sāku strādāt, sadauzītā kāja sāpēja, bija zila. Nejutos labi. Septembrī aizgāju atvaļinājumā, nolēmu aiziet pie ārsta, mani aizsūtīja arī uz asins analīzēm, uztaisīja arī eksprestestu un pēc stundas piezvanīja, ka man ir pozitīvas Covid-19 analīzes. Slimību, simptomi nebija smagi. 6. oktobrī atkal varēju iet uz darbu. 26. oktobrī bija aicinājums uz vispārīgo streiku, sapratu, ka uz darbu negribu iet, ar kāju arī neklūst labāk. Aizgāju pie ārsta, man teica, ka būs vajadzīga operācija. Sākās augsta temperatūra – nezinu, vai nebiju izārstējies pirmajā reizē vai inficējos vēlreiz, bet man atkal bija koronavīruss, saslimu diezgan smagi. Kad jau biju izslimojusi, nejutos īsti labi, lūdzu rehabilitācijas kursu, bet man atteica, jo tas neesot iespējams, visur ļoti trūkst cilvēku – vieni slimo, citi streiko, vēl citi ir apcietinājumā. Uzrakstīju iesniegumu, ka piedalos streikā, ka esmu pret Lukašenko režīmu. Tad man piedāvāja rehabilitāciju Vaivaros, Latvijā, – tā bija Latvijas palīdzības programma Baltkrievijā cietušajiem.

Vēl šaubījies, ko darīt, vīza jau bija gatava, un tad man piezvanīja no darba un lūdza aiznest un atdot darba apģērbus un vēl dažas lietas. Jau gribēju to darīt, bet sešos no rīta – klauvējieni pie durvīm – tur bija milicija, esot jāaizbrauc uz milicijas nodaļu parunāties. Neatvērusi durvis, atbildēju – viņas nav, viņa ir slima ar vīrusu un ir pie radiem Minskā, bet es esmu viņas māsa, pieskatu māju. Teicu arī, ka tā nav mana māja, tāpēc nevienam durvis neatvērsu. Starp citu, no darba man vēlāk piezvanīja un brīdināja, lai tur nerādos, jo mani jau gaidot.

Aizbraucu uz Minsku, pēc tam 11. decembrī atbraucu uz Latviju. Ārstējos Vaivaros, kāju izoperēja. Tagad gaidu uzturēšanās atļauju, jo saprotu, ka mani arestēs uzreiz pēc Baltkrievijas robežas šķērsošanas...

(Turpinājums sekos)

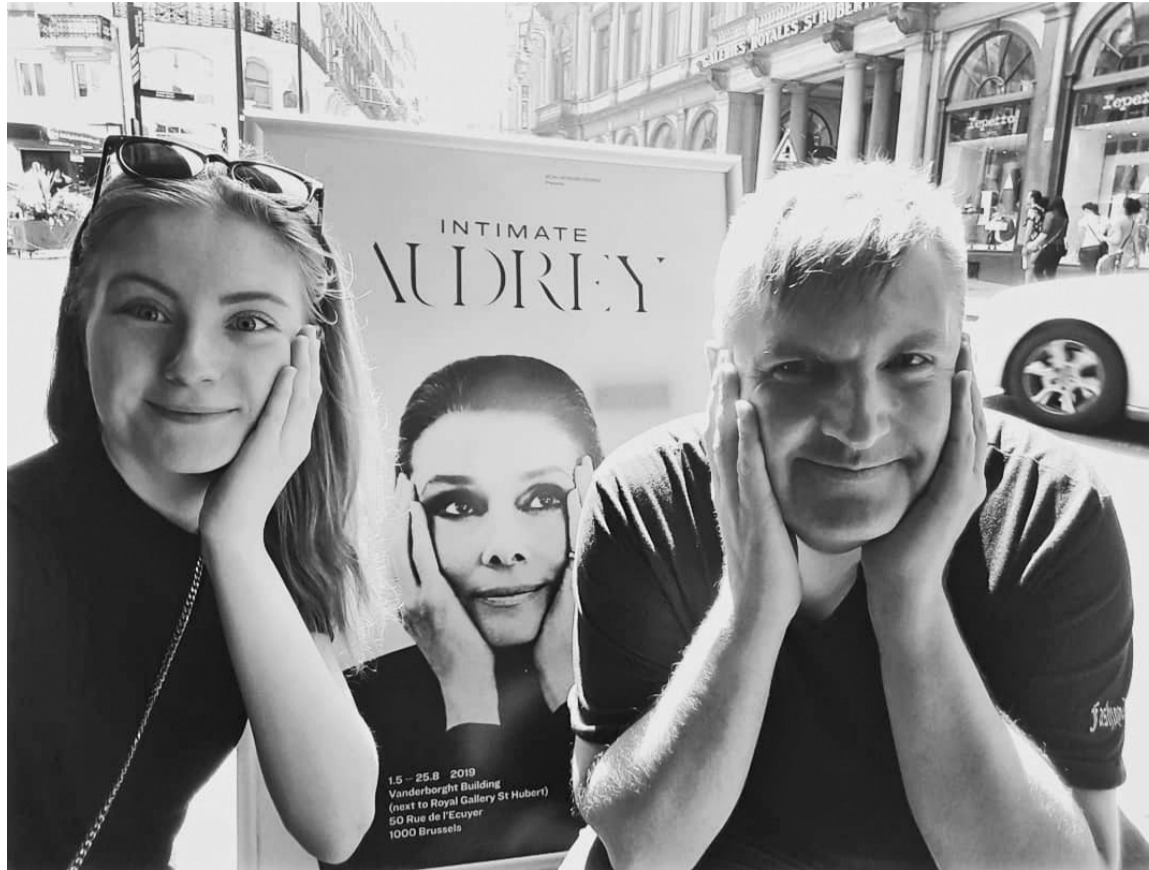
ĢIRTS SALMGRIEZIS

BRISELES PASTKARTE

Fakti bez emocijām. Stāsti bez vēstījumiem. Mīlestība bez dzējas. Tāds savā ziņā ir arī šis laiks, kurā reizēm traucamies kā uzlādētie ātrgaitas *Duracell* bateriju zaķiši. Neko nevienam nepārmetu, negrasos diagnosticēt ļaužu nacionālas kultūru īpatnības, tāpat jau arī nevēlos, lai sabiedrība dažkārt būtu kā bangojošas jūras bāka, rādot man pareizo ceļa gaismu dzīvei. Savā ziņā arī esmu šajos gados ātrgaitā Briselē traucies gaŗām ielām, namiem, cilvēkiem, neaizdomājoties, kas aiz tā visa slēpjas, ikdienas steigā pat reizēm neesmu vēlējies pašķetināt pagātnes lappuses, lai atklātu jaunus apvārsņus un sadzirdētu neierastākas tonkārtas no aizgājušiem laikmetiem.

Protams, allaž plastmasas valodā iestīvinātās ceļojumu grāmatas, sarakstītas pēc viena, noteikta vienkārša algoritma, lai izdevējs nopelnītu un tūristu kopienas pēc iespējas tās vairāk nopirktu, ne vienmēr atklāj interesantus, iedvesmojošus stāstus par konkrēto valsti, pilsētu, reģionu. Viens no grāmatas vākiem, lai ierautu un it kā radītu interesi par Briseli, jautā tirgzinības tonim iederīgus un patērētāju sabiedrībai atbilstošus jautājumus: vai zināt, ka pilsētā ir dinosauri, un oficiāli varat urinēt pie kādas baznīcas sienas, un visbeidzot – šokolāde taču ir māksla! Jā, pēc šiem jautājumiem jau pāris sekundes man it kā būtu jāskrien ielās, bet tas viss mani kaut kā neuzrunā, pat garlaiko šāds pavirši un bezgumīgi nogludināts ceļš pie lasītāja! Tāpēc šonedēļ devos uz kādu klusu, neierastu, jā, un arī pavisam vienkāršu ielu Briselē. Atzišos, šai pilsētas komūnai katru dienu patraucos gaŗām ar pilsētas autobusu – ceļā uz mūsu kopējo demokrātijas bastionu, nākotnes kalvi – Eiropas Parlamentu. Nebiju ielūkojos vienā no *Ixelles/Elsene* šķērsielām – *Rue Keyenveld/Keienveldstraat* 48. Tur 1929. gada 4. maijā sākās stāsts par kādu skaistu dzīvi, apmirdzēts Holivudas filmās. Legendārs stāsts. Arī iela, kas to dien bija ietērpta ikdienišķi ierastos, briselīgi zirnekļveidīgos miglojumu pinumos, pavēra atklājumu uz namu, kurā savas bērnības sešus gadus dzīvoja Odrija Hepberna (*Audrey Hepburn*). Par to vēl joprojām liecina pavisam vienkārša, mazliet jau ieburzījusi piemiņas plāksne pie nama sienas. Aktrise, kas dzimusi holandietes un brita ģimenē, dzīves gaitas sāka Briselē, dzīvojusi Nīderlandē, bet pasaules slavu ieguvusi Amerikas kino industrijā, var droši pēc šodienas standartiem teikt – īsta, moderna eiropiete, pasaules pilsone, kuŗas talantam un dzīvei bija pasaules mēroga ģeografija.

Noteikti kino gardēži zina filmas “*Romas brīvdienas*” (*Roman Holiday*) “*Sabrina*”, “*Karš un miers*”, “*Mūķenes stāsts*”, “*Brokastis pie “Tifanija”*” (*Breakfast at Tiffany's*), “*Mana skaistā lēdija*”. Tas ir kino, kas vēl simbolizē skaisto un nesamaitāto pasauli.

kino spilgtajos uzplaisnījumos. Jā, Odrija ir zvaigzne, lai gan pati atzinusies, ka par tādu sevi nemaz neuzskata. Tas tikai un vienīgi ir bijis citu cilvēku prātos. Viņas zvaigznotais mirzums staro vēl šobaltdien. Viņu nekādā gadījumā nevar salīdzināt ar 21. gadsimta safabricēti režisēto realitāšu šovu viendienšiem. Odrijas dzīves planēta mirdz pāri laikmetiem.

Odrija staroja ne tikai kino lomās, bet bija arī UNICEF Labas gribas sūtne, piedalījās humānās palīdzības misijās – Etiopijā, Sudānā, Bangladešā, Somālijā...

“Ir tikai viena atšķirība starp ilgu mūžu un lieliskām vakariņām, jo vakariņās deserts nāk kā pēdējais,” teikusi Odrija Hepberna, kuŗas skatījumā dzīve bijusi arī ballīte, uz kuŗu noteikti jāsapošas...

Dzīves finālu jau tāpat zinām, tāpēc izbaudīsim teicamu desertu vakariņās un savos skārienjutīgajos ekrānos labai omai ie-

Vēl pavisam svaigā atmiņā – izstāde pirms diviem gadiem Briselē, veltīta aktrises 90. gadskārtai, kas chronoloģiski vēstīja par aktrises dzīves gaitām, ar skaistām fotogrāfijām, kas mani kopā ar krustmeitu Antru Salmgriezi ievilkā pagājušā gadsimta

klikšķināsim kādu senu Holivudas filmu ar Odriju. Tur viss reiz bija un noteikti viss arī būs... Tikai noticēsim paši sev! Paņemsim labāko no aizgājušiem gadu desmitiem – vēl labākai rītdienai...

Mūzeja ekspedīcijās iegūtie priekšmeti

Lai arī pandēmijas laiks ir apturējis mūzeja un pētniecības centra "Latvieši pasaulē" došanās ekspedīcijas uz latviešu kopienu centriem pasaulē, tomēr dzīve ierobežojumu apstākļos ir ļāvusi vairāk uzmanības pievērst mūzeja krājuma priekšmetiem un to izpētei. Viena no mūzeja krājuma kolekcijām ir "Latvieši – Krievija", un to veido priekšmeti, fotogrāfijas, dokumenti, audio un video ieraksti, kas saistīti ar latviešu diasporu Krievijā.

Kopš 19. gadsimta otrās puses tūkstošiem Latvijas iedzīvotāju galvenokārt ekonomisku apsvērumu dēļ izceļoja uz citām Krievijas gubernām, lai savā īpašumā iegūtu zemi un sāktu patstāvīgi saimniekot. Gan šaipus, gan tai-

pus Urālu kalniem veidojās lielāki un mazāki latviešu ciemi, no kuriem daži vēl pastāv arī mūsdienās.

Mūzeja krājumā ir vairāk nekā 5700 priekšmetu, kas atklāj latviešu dzīvi Sibīrijā, Baškīrijā, Lauru kolonijā bijušajā Pleskavas gubernā (vēlāk Igaunijā) un citur. 2015. gadā mūzejs "Latvieši pasaulē" sadarbībā ar LU Literatūras, folkloras un mākslas institūtu un Valsts Kultūrkapitāla fonda atbalstu īstenoja ekspedīciju uz latviešu ciemiem Sibīrijā – Timofejevku, Šuhonoju un Lejas Bulānu. Sibīrijā satiktie latvieši uzdāvināja mūzejam

vairākus vērtīgus priekšmetus, kas atklāj ne tikai latviešu dzīvesveidu Sibīrijā, bet arī ciemu un latviešu kopienu vēsturi, to samazināšanos un arī izzušanu.

Kādreiz šis meistars Krauzes izgatavotais kokgriezums rotāja Baubeļu – Kalniņu ģimenes māju Lejas Bulānas pirmajā ielā. Te savulaik dzīvojis 1956. gadā dzimušais Vilis Kalniņš, kuŗa senči atstāja dzimto zemi un

Loga rotājums (nāličniks) no Baubeļu - Kalniņu mājas Lejas Bulānā

Baubeļu - Kalniņu māja Lejas Bulānā // Foto no V. Kalniņa archīva

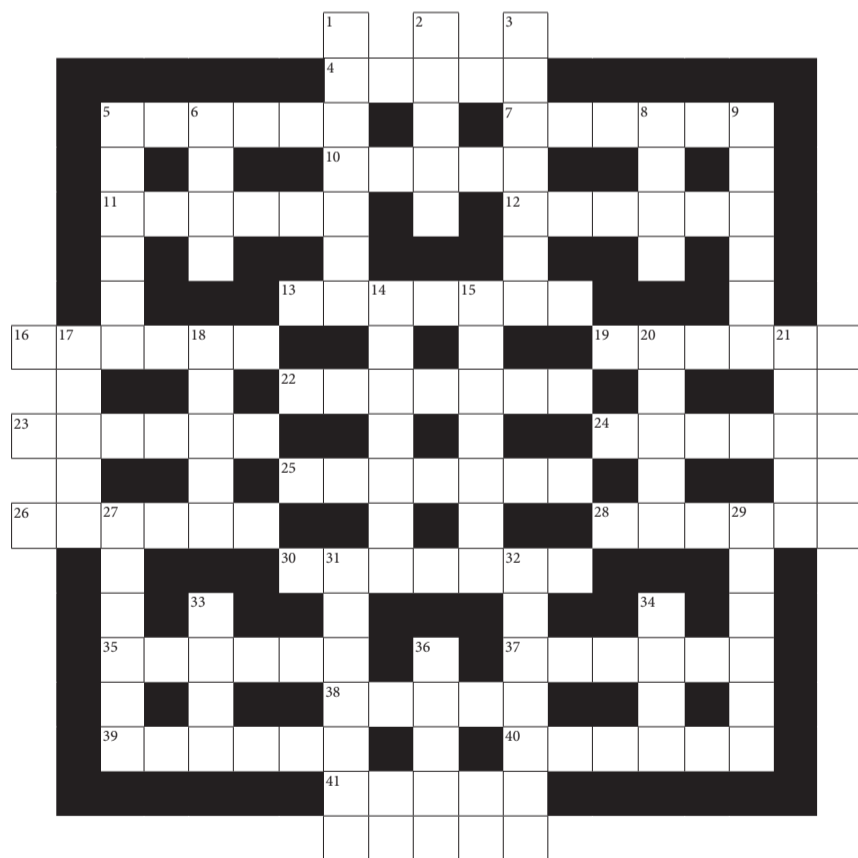
Pēdējais mājas īpašnieks Vilis Kalniņš ar sievu Alevtinu tagadējā dzīvesvietā Minusinskā // Foto S. Laime, 2015

Pamestā Baubeļu - Kalniņu māja uz pirmās ielas Lejas Bulānā // Foto I. Vītola, 2015

KRUSTVĀRDU MĪKLA

Sastādījis KĀRLIS PĒTERSONS

Limēniski. 4. Upe Rietumeiropā. 5. Pilsēta Latgalē. 7. Apdzīvota vieta Alūksnes novadā. 10. Pilsēta Bulgārijā, pie Melnās jūras. 11. Instrumentāls skaņdarbs. 12. Nokrāsa. 13. ASV pavalsts. 16. Karpu dzimtas zivs. 19. Kurpnieka darbarīks. 22. Pilsēta Rumānijas dienvidrietumos. 23. Ķildas, trači. 24. Lielupes satekupe. 25. Tautas izcilākie literatūras un mākslas darbi. 26. Šķidrums, kas cirkulē organismā. 28. Baumas. 30. Apdzīvota vieta

Tukuma novadā. 35. Speciāli atlasīts komplekts, maisījums. 37. Pilsēta Ilūkstes novadā. 38. Grupa cilvēku, kas apvienojušies savtīgos, zemiskos nolūkos. 39. Sengrieķu pilsētvalsts. 40. Grezns, viegla saturskatuves uzvedums. 41. Ciemiņi.

Stateniski. 1. Garnele. 2. Sala Vidusjūrā. 3. Apdāvinātība. 5. Apdzīvota vieta Jaunpiebalgas novadā. 6. Šķiedras un eļļas augi. 8. Mežu dievs sengrieķu mītoloģijā. 9. Optiska ierīce. 14. Ka-

klasaite. 15. Balss trūkums balsenes vai nervu sistēmas slimības dēļ. 17. Navigācijas speciālists. 18. Ezers Somijas ziemeļos. 20. Dekoratīvs krustziežu dzimtas augs. 21. Kopīga darba veikšana bez maksas. 27. Viena no reliģijām. 29. Vagona nodalījums nelielam pasažieru skaitam. 31. Japāņu dzejnieks (1885-1912). 32. Sporta rīks. 33. Kafijas šķirne. 34. Itāliešu dziedātāja (1843-1919). 36. Derīgi kukaiņi.

Krustvārdu miklas (Nr. 06) atrisinājums.

Limēniski. 7. Valmiera. 8. Austeres. 10. Debets. 11. Marss. 13. Lagosa. 14. Akas. 15. Siet. 16. Saites. 18. Sairas. 20. Steks. 23. Kito. 25. Osis. 27. Pajas. 28. Spainis. 29. Stute. 30. "Silva". 33. Kremona. 34. Opāls. 36. Etna. 37. Sika. 38. Velsa. 40. Pikaso. 43. Seksta. 45. Lits. 47. Skat! 48. Ķīmiķe. 49. Sisla. 50. Iecava. 51. Strutene. 52. Variants.

Stateniski. 1. Kliegt. 2. Liesas. 3. Lamas. 4. Farss. 5. Stalts. 6. Aragvi. 7. Vietalva. 9. Saskaņot. 11. Mats. 12. Sils. 17. Ezis. 19. Avis. 21. Trapene. 22. Kantons. 23. Kalve. 24. Osaka. 15. Ostas. 26. Stīpa. 31. Indivīds. 32. Atis. 34. Okte. 35. Lietavas. 38. Vats. 39. Arka. 41. Anitra. 42. Olekts. 43. Stīķis. 44. Kacens. 46. Siles. 47. Slava.

devās uz Jeņisejas gubernu Austrumsibīrijā.

Vilim ilgus gadus darba vieta bija taiga, kur viņš *jaktējās* jeb medīja un ķēra kažokzverus: "Es maz Bulānā dzīvoju. Es, kā skolu beidzu, tā aizbraucu, Minusinskā mācījos, tā aizbraucu, tad Bulānā dzīvoju, divi bērni Bulānā radījās (piedzima)." 2015. gadā Vilis strādāja par šoferi un dzīvoja Minusinskā,

kas ir tuvākā pilsēta Lejas Bulānas ciemam. Vilis uz dzimto ciemu aizbrauc ik pa laikam – pazvejot, pamedīt, satikt draugus. Tolaik Vilis plānoja, ka tad, kad aizies pensijā, atgriezīsies dzīvot Lejas Bulānā.

Zili nokrāsotās, kokā grieztas logu apmales joprojām ir ļoti raksturīgas Sibīrijas ciemiem, arī mājām, kuŗās dzīvoja un dzīvo latvieši.

Uz salas Daugavā pie Kokneses top Likteņdārzs – gaišas atceres vieta, kur svinēt latviešu tautas izturību un spēku. Tas ir arī Tavas ģimenes un dzimtas Likteņdārzs, veltīts visiem latviešiem, kas 20. gadsimtā gājuši bojā vai cietuši svešu varu dēļ. Likteņdārzs top kopdarbībā un par ziedojumiem, tā atbalstītāju skaits jau pārsniedz 500 tūkstošus. Mūsu nākamais lielais kopdarbs — uzcelt Saieta namu! **Palīdz! Ziedo!**

Nodibinājums "Kokneses fonds"
Adrese: Lāčplēša iela 75B, Rīga, LV-1011, Latvija
info@koknesesfonds.lv

Ziedojumiem EUR:

AS "Citadele banka"

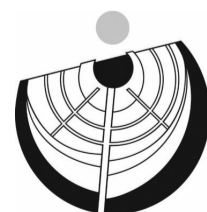
Konts: LV94PARX0015211160001
SWIFT: PARXLV22

Starpniekbanka ziedojumiem USD:

USA CITIBANK, N.A., NEW YORK

Konts: 36392149
SWIFT/BIC: CITIUS33

Vairāk informācijas
www.liktendarzs.lv

LIKTEŅDĀRZS

SPORTS

Saņemts ielūgums uz Pekinas Ziemas olimpiskajām spēlēm

10. februārī, Latvijas Olimpiskās komitejas (LOK) prezidents Žoržs Tikmers un LOK ģenerālsēkretārs Kārlis Lejnīks no paku piegādes uzņēmuma *United Parcel Services* (UPS) kurjera rokām saņēma Starptautiskās Olimpiskās komitejas (SOK) sūtīto ielūgumu Latvijas komandas dalībai XXIV Ziemas olimpiskajās spēlēs Pekinā, kas notiks no 4. līdz 20. februārim 2022. gadā, informēja LOK.

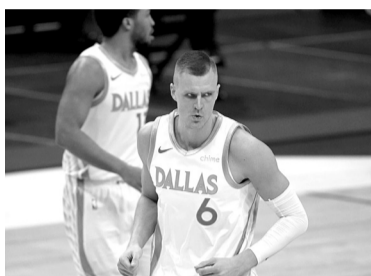

Žoržs Tikmers un Kārlis Lejnīks // FOTO: Latvijas Olimpiskā komiteja

SOK tradicionāli gadu pirms olimpiskajām spēlēm, Nacionālajām Olimpiskajām komitejām izsūta ielūgumu ar aicinājumu piedalīties tajās. Šoreiz šis ielūgums attiecās uz dalību XXIV Ziemas olimpiskajās spēlēs Pekinā nākamajā gadā. Atzīmējot šo notikumu, LOK prezidents Žoržs Tikmers uzsvēra, ka "pēc gada Pekina būs pirmā pilsēta pasaulē, kas uzņēmusi gan ziemas, gan vasaras olimpiskās spēles. Plānojam, ka Latviju šajās spēlēs varētu pārstāvēt vairāk nekā 60 sportisti 13 ziemas sporta veidos. Ļoti ceram uz Latvijas hokeja valsts vienības atgriešanos Latvijas olimpiskās komandas sastāvā, veiksmīgi aizvadot kvalifikācijas spēles šī gada augustā Rīgā." Savukārt LOK ģenerālsēkretārs Kārlis Lejnīks, raksturojot prognozējamo olimpiskās komandas sastāvu atzīmēja, ka "Latvijas komandā paredzams, ka līdzās pieredzējušiem atlētiem pārliecinoši ienāks jaunā sportistu maiņa – puse no komandas būs olimpisko spēļu debutanti. Turklāt Latvija šajās spēlēs varētu būt pārstāvēta ziemeļu divcīņā, un tā varētu būt vēsturiska atgriešanās kopš 1936. gada. Tāpat ceram uz Latvijas sportistu pārstāvniecību slēpošanas disciplīnās un uz Olimpisko ceļazīmi sieviešu ķērlinga izlasei, kuŗa rudenī par to cinīsies kvalifikācijas sacensībās."

Porziņģim tālmetienu rekords un sezonas rezultātīvākā spēle

Kristaps Porziņģis guva 36 punktus Nacionālās basketbola asociācijas (NBA) regulārā čempionāta spēlē un palīdzēja Dalasas *Mavericks* komandai izcīnīt uzvaru. *Mavericks* savā laukumā ar rezultātu 143:130 pārspēja Ņūorleānas *Pelicans*.

// FOTO: AP/Scanpix

Porziņģis šajā spēlē laukumā pavadīja 32 minūtes un 19 sekundes, kuŗu laikā realizēja piecus no astoņiem divpunktu metieniem, astoņus no 13 tālmetieniem un divus no četriem soda metieniem. Iemesti astoņi trīspunktu metieni ir Porziņģa karjeras rekords. Tāpat Dalasas komanda sasniegta rekordu, pretinieku grozā sametot 25 tālmetienus, izdarot to 45 mēģinājumos. Kristaps izcīnīja septiņas atlēkušās bumbas, veica vienu rezultatīvu piespēli, bloķēja vienu metienu, pieļāva divas kļūdas un četras reizes pārkāpa noteikumus. *Mavericks* ar Porziņģi laukumā iemeta par astoņiem punktiem vairāk nekā ielaida.

Jānis Blūms – VTB Slavas zālē

Latvijas basketbolists Jānis Blūms iekļauts 2021. gada VTB Vienotās līgas slavas zālē, ziņo turnīra organizatori. Publicētais paziņojums vēsta, ka 2021. gada VTB Vienotās līgas Slavas zālē uzņemti trīs basketbolisti, kā arī komentētājs Romāns Skvorcovs. Starp basketbolistiem ir Maskavas CSKA bijušie izcilie spēlētāji Kails Hainss (2013. – 2020. gads) un Nando de Kolo (2014. – 2019.), kā arī Jānis Blūms, kuŗš šajā turnīrā kopumā spēlējis četru klubu rindās.

2012./13. gada sezonā Blūms Vienotajā līgā spēlēja Viļņas *Rytas* sastāvā, nākamajā sezonā viņš pārstāvēja Kazachstānas klubu *Nursultanas Astana*, taču

Jānis Blūms

VEF Rīga sastāvā viņš šajā čempionātā spēlēja 2016./2017. gada sezonā. Blūms 2018./2019. gada sezonā Vienotajā līgā spēlēja Permas *Parma* rindās.

VTB Vienotajā līgā Jānis Blūms karjeras laikā 83 aizvadītajās spēlēs caurmērā laukumā pavadījis 20 minūtes un 38 sekundes, kuŗu laikā caurmērā guvis 11,5 punktus, izcīnījis 1,8 atlēkušās bumbas un 2,1 reizi rezultatīvi piespēlējies. Tālmetienus Blūms šajā laikā posmā vidēji reālizējis ar 39,1% precizitāti. Labākā sezona gūto punktu ziņā Blūmam bijusi VEF Rīga rindās. 2016./2017. gada sezonā viņš vidēji spēlē izcēlās ar 16,7 punktiem.

Blūms šo sezonu iesāka Itālijas A sērijas basketbola komandā Redžo di Emilijas *Unahotels*, kas ar Blūmu līgumsaistības pārtuca pagājušā gada decembrā vidū. 38 gadus vecais Blūms piedalījās četrās spēlēs, kuŗās vidēji 7,5 minūtēs guvis 1,5 punktus. Blūms februārī bija apņēmies palīdzēt Latvijas izlasei 2022. gada Eiropas čempionāta kvalifikācijas spēlēs, taču galvenais treneris Roberts Štelmachers viņu neiekļāva kandidātu sarakstā.

Neveiksme Altenbergas trasē

Latvijas skeletonisti Tomass ar Martins Dukuri palika ārpus labāko sešnieka pasaules čempionātā, tā arī nespējot tikt galā ar Altenbergas trasi. Tā ir pirmā reize kopš 2009. gada, kad Dukuri netiek labāko sešniekā. 2009. gada pasaules čempionātā Leikplesidā Martins Dukurs ieņēma 11. vietu, bet Tomass palika 22. vietā.

Tomass Dukurs pēc pirmās sacensību dienas ieņēma astoto vietu, bet Martins Dukurs atradās neierasti zemajā 14. pozīcijā. Otrajā dienā situāciju neizdevās uzlabot, bet Tomass Dukurs pēc konkurentu neveiksmes pakāpās uz septīto vietu. Savukārt Martins Dukurs otrajā dienā pēc vēl diviem slik-

Tomass Dukurs pasaules čempionātā Altenbergā starta ieskrējienā // FOTO: Matthias Rietschel/REUTERS/SCANPIX/LETA

tiem braucieniem summā noslidēja uz 16. vietu.

Otro gadu pēc kārtas par pasaules čempionu kļuva vācietis Kristofers Grothērs, kuŗš pēc pirmās dienas bija vien trešais. Otrajā dienā viņš bija pārliecinoši labākais un summā par 0,28 sekundēm apsteidza Krievijas Bobsleja un skeletoņa federācijas sportistu Aleksandru Tretjakovu. Bronzu izcīnīja vēl viens vācietis Aleksandrs Gassners, kuŗš pēc pirmās dienas bija vien piektais. Viņš uzvarētājam zaudēja 1,20 sekundes. Tikai 16. vietā ierindojas 2018. gada Phjončhanas Olimpisko spēļu čempions Sunbins Juns, kuŗš izlaida sezonas lielāko daļu, piedaloties tikai pēdējos trīs posmos, kuŗos ieguva trešo, otro un ceturto vietu.

Bobslejā šoreiz bez medaļām

Pasaules čempionātā bobslejā Vācijas trasē Altenbergā pirmajā braucienā par orientieri pārējiem kļuva ar ceturto numuru startējušā vācieša Frančesko Frīdricha rezultāts. Lai arī startā ekipāža nedaudz nokļūdījās sēšanās procesā, aizstūrējot apmales virzienā, finišā sasniegtais laiks 53,78 sekundes bija labākais.

Oskars Kībermanis (attēlā) pēc pirmās sacensību dienas (divi braucieni) četriniekiem ieņēma ceturto vietu (ļoti tuvu trešajai), bet Oskars Melbārdis – sesto.

(Turpināts 20. lpp.)

MATIŠS KUKAINIS

ADVOKĀTS AR TIESĪBĀM ASV UN LATVIJĀ.

- Mantošana.
- Īpašuma pirkšana un pārdošana.
- Meža apsaimniekošana un pārdošana.

Valņu iela 3, Rīga, LV-1050
e-pasts: matiss@ska.lv
+371 28390346

PĒRK DZĪVOKĻU NAMU

**Pērk daudzdzīvokļu namu vai tā daļu Rīgā;
**Namu apsaimniekošana, juridiskie pakalpojumi;

A.Batarags 201-788-5315 (NJ)
abatarags@optonline.net
A.Padegs 845-462-3317 (NY)
apadegs@optonline.net

LATVISKA MASKA PAR ATBALSTU ALPF

LRFA.org/donate

LRFA.org
215.635.4137
info@LRFA.org

IZDEVĪGI APDROŠINĀJUMI

Veselības | Medicare | Dzīvības | Ceļojumu

LATVIAN AMERICAN SHIPPING LINE

Kravas pārvadājumi starp ASV un Latviju!

Pavasara paku sūtījumu plānojam aprīļa pirmā pusē!

Skat. lūdzu info. nākamās laikraksta LAIKS numuros un www.lasl.com

Turaties COVID laikā!

Paku braucienā arī varam pieņemt personīgo mantu / pārceļšanās kravas.

Ik nedēļas kārtojam jūras un gaisa kravas uz Latviju bet arī no Latvijas.

Ar jautājumiem lūdzam: zvanīt: 1-888-LATVIAN • rakstīt: info@lasl.com

